

EF-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 8. desember 2006

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32005 D 0748 Kommisjonsvedtak 2005/748/EF av 24. oktober 2005 om endring av vedtak 2002/300/EF med hensyn til områder ekskludert fra listen over godkjente soner hva angår *Bonamia ostreae* og/eller *Marteilia refringens*

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listen over soner som er fri for skjellsykdommene *Bonamia ostreae* og/eller *Marteilia refringens*. Endringene gjelder Irland og Storbritannia. Vedtak 2002/300/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 29/2003 av 14. mars 2003).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Oppdatert liste må til enhver tid være tilgjengelig på Mattilsynets hjemmesider i tilknytning til forskrift 14. oktober 2003 nr.1239 om dyrehelsemessige betingelser ved omsetning og import av akvakulturdyr og akvakulturprodukter.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32005 D 0770 Kommisjonsvedtak 2005/770/EF av 3. november 2005 om endring av vedlegg I og II til kommisjonsvedtak 2003/634/EF om godkjenning av programmer for å oppnå status som godkjent sone og godkjent anlegg i ikke-godkjent sone når det gjelder fiskesykdommene viral hemoragisk septikemi (VHS) og infeksjøs hematopoetisk nekrose (IHN)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listen over land som har godkjente programmer for å oppnå godkjente soner, og listen over anlegg med godkjente programmer for å oppnå status som godkjent anlegg i soner som ikke er fri for fiskesykdommene VHS og/eller IHN. Grunnen til dette er at Finland har gjennomført sitt godkjente program for hele landet når det gjelder IHN og den landfaste delen når det gjelder VHS, og landet kan strykes fra liste i vedlegg I. Et anlegg i Italia har gjennomført sitt program og kan strykes fra liste i vedlegg II.

Vedtak 2003/634/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 94/2004 av 9. juli 2004).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32005 D 0813 Kommisjonsvedtak 2005/813/EF av 15. november 2005 om endring av vedlegg I og II til vedtak 2002/308/EF som setter opp lister over godkjente soner og godkjente anlegg når det gjelder en eller flere av fiskesykdommene viral hemoragisk septikemi (VHS) og infeksiøs hematopoetisk nekrose (IHN)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listene over soner og anlegg som er fri for fiskesykdommene viral hemoragisk septikemi og/eller infeksiøs hematopoetisk nekrose (IHN). Endringen omhandler Finland, Østerrike, Frankrike, Tyskland og Italia. Vedtak 2002/308/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 29/2003 av 14. mars 2003).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Oppdatert liste må til enhver tid være tilgjengelig på Mattilsynets hjemmesider i tilknytning til forskrift 14. oktober 2003 nr. 1239 om dyrehelsemessige betingelser ved omsetning og import av akvakulturdyr og akvakulturprodukter.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32005 D 0932 Kommisjonsvedtak 2005/932/EF av 21. desember 2005 om endring av vedlegg E til rådsdirektiv 91/68/EØF når det gjelder oppdatering av helsesertifikatmodellene for sau og geit

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer direktiv 91/68/EØF når det gjelder teksten i helsesertifikatene for samhandel med småfe. Bakgrunnen for endringen er at offentlig veterinær som utsteder sertifikatene ikke har kunnet bekrefte hvor dyrene har oppholdt seg eller at de ikke har vært flyttet forut for utstedelse av sertifikatet. Dette er opplysninger som bare dyreeier har.

I malen for de nye sertifikatene blir det derfor tatt inn et nytt punkt som bekrefter at opplysningene om opphold og transport forut for forsendelsen av dyrene er basert på en skriftlig erklæring fra eieren eller på bakgrunn av undersøkelser i offentlige registre (i Norge, Husdyrregisteret). Direktiv 91/68/EØF er en del av EØS-avtalen (jf. særskilt vedlegg nr. 2 til St.prp. nr. 100 for 1991-92).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring, men sertifikatene må endres.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32005 D 0950 Kommisjonsvedtak 2005/950/EF av 23. desember 2005 om endring av vedtak 2003/135/EF når det gjelder utvidelse av planene for utryddelse av klassisk svinepest hos villsvin og nødvaksinering av villsvin mot klassisk svinepest i visse deler av delstatene Nordrhein-Westfalen og Rheinland-Pfalz (Tyskland)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedtak 2003/135/EF når det gjelder planene for utryddelse av klassisk svinepest hos villsvin og nødvaksinering av villsvin mot klassisk svinepest i visse deler av Nordrhein-Westfalen og Rheinland-Pfalz i Tyskland.

Rettsakten bygger på opplysninger gitt til Kommisjonen av tyske myndigheter om at klassisk svinepest i villsvinbestanden påny er påvist i enkelte områder som tidligere var ansett som fri for sykdommen; disse områdene tas derfor nå inn i den eksisterende planen for bekjempelse/nødvaksinering i forhold til klassisk svinepest hos villsvin.

Vedlegget til rettsakten oppdaterer listen opp de områder som er omfattet av bekjempelses- og nødvaksinasjonsplanene.

Vedtaket 2003/135/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 137/2003 av 7. november 2003).

Merknader

Rettsakten får ingen konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0020 Kommisjonsvedtak 2006/20/EF av 26. januar 2005 om endring av vedtak 2005/59/EF når det gjelder hvilke områder planen for utryddelse av klassisk svinepest hos villsvin i Slovakia skal gjelde for

Sammendrag av innhold

Rettsakten er rettet til Slovakia. Den endrer vedtak 2005/59/EF når det gjelder de områder som planen for utryddelse av klassisk svinepest hos villsvin i Slovakia skal gjelde for.

Rettsakten bygger på opplysninger gitt til Kommisjonen av slovakiske myndigheter om at klassisk svinepest i villsvinbestanden er bekjempet og utryddet i enkelte områder. Disse områdene tas derfor nå ut av planen.

Vedtaket 2005/59/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 138/2005 av 2. desember 2005).

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0048 Kommisjonsvedtak 2006/48/EF av 27. januar 2006 om endring av vedtak 2004/233/EF når det gjelder liste over laboratorier som er godkjent for å kontrollere effekten av vaksiner mot rabies hos visse kjøttetende husdyr

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner laboratoriet Vet Med Labor GmbH i Ludwigsburg, Tyskland, for å sjekke antistofftiter hos kjæledyr som er vaksinert mot rabies. Det er AFSSAs laboratorium i Nancy i Frankrike som setter kriteriene for godkjenning og som vurderer de enkelte laboratorier forut for godkjenning. Vedtak 2004/233/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 26/2005 av 11. mars 2005).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring.

Sakkyndige instanser merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0060 Kommisjonsvedtak 2006/60/EF av 2. februar 2006 om endring av vedlegg C til direktiv 89/556/EØF når det gjelder helsesertifikatmodell ved handel innen Fellesskapet med storfeembryo

Sammendrag av innhold

Rettsakten gjelder endring av modellen for helsesertifikat som brukes ved handel innen Fellesskapet med storfeembryo.

Merknader

Rettsakten krever endring av forskrift 31. desember 1998 nr. 1486 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av embryo av storfe. Endringene er av teknisk karakter og ikke medføre administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0064 Kommisjonsvedtak 2006/64/EF av 1. februar 2006 om endring av vedtak 2005/393/EF når det gjelder restriksjonssoner i forbindelse med bluetongue i Spania og Portugal

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedtak 2005/393/EF hva angår en oppdatering av bluetongue-restriksjonssoner (verne- og overvåkingssoner) i Spania og Portugal (i sone E).

Merknader

Rettsakten er gjennomført på nasjonalt grunnlag ved forskrift 9. mars 2006 nr. 299 om risiko- og observasjonssoner i forbindelse med bluetongue og betingelser for transport ut av og gjennom disse sonene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0080 Kommisjonsvedtak 2006/80/EF av 1. februar 2006 om å gi visse medlemsstater det unntaket som kan gis etter artikkel 3(2) i rådsdirektiv 92/102/EØF om identifikasjon og registrering av dyr

Sammendrag av innhold

Rettsakten retter seg mot visse medlemsstater og gjelder det unntaket som kan gis etter artikkel 3(2) i rådsdirektiv 92/102/EØF om identifikasjon og registrering av dyr. Unntaket gir adgang til, på visse vilkår, å unnlate å føre fortegnelse over driftsenheter. Disse landene er Tsjekia, Frankrike, Italia, Polen, Portugal og Slovakia.

Direktiv 92/102/EØF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 69/98 av 17. juli 1998).

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0169 Kommisjonsvedtak 2006/169/EF av 21. februar 2006 om endring av vedtak 93/52/EØF når det gjelder erklæring om at Polen og visse provinser og regioner i Italia er offisielt fri for brucellose (*B. melitensis*) og vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at visse provinser og regioner i Italia er offisielt fri for storfetuberkulose, bovin brucellose og enzootisk bovin leukose

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer lister over medlemsstater eller regioner i medlemsstater hvor besetninger er erklært fri for småfebrucellose, storfebrucellose, storfetuberkulose og enzootisk bovin leukose.

Polen har dokumentert at landet er fritt for småfebrucellose. Italia har dokumentert frihet for en eller flere av de fire sykdommene i angitte regioner. Vedlegg I og II til vedtak 93/52/EØF blir endret i henhold til vedlegg I i gjeldende rettsakt, mens vedlegg I, II og III til vedtak 2003/467/EF blir endret i henhold til vedlegg II.

Vedtak 93/52/EØF er en del av EØS-avtalen (jf. særskilt vedlegg nr. 2 til St.prp. nr. 40 for 1993-94). Det samme er vedtak 2003/467/EF (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 93/2004 av 9. juli 2004).

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0268 Kommisjonsvedtak 2006/268/EF av 5. april 2006 om endring av vedtak 2005/393/EF når det gjelder restriksjonssoner i forbindelse med bluetongue i Italia

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedtak 2005/393/EF når det gjelder oppdatering av bluetongue-restriksjonssoner (verne- og overvåkingssoner) i Italia (i sone B). Pisa og Livorno i Toscana strykes, da det ikke har sirkulert bluetongue-virus der siden april 2005.

Merknader

Rettsakten krever endring av forskrift 9. mars 2006 nr. 299 om risiko- og observasjonssoner i forbindelse med bluetongue og betingelser for transport ut av og gjennom disse sonene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0273 Kommisjonsvedtak 2006/273/EF av 6. april 2006 om endring av vedtak 2005/393/EF når det gjelder restriksjonssoner i forbindelse med bluetongue i Spania

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedtak 2005/393/EF når det gjelder oppdatering av bluetongue-restriksjonssoner (verne- og overvåkingssoner) i Spania (sone C). Det har ikke sirkulert bluetongue-virus på Balearene på over to år, og de kan strykes som sperret område.

Merknader

Rettsakten krever endring av forskrift 9. mars 2006 nr. 299 om risiko- og observasjonssoner i forbindelse med bluetongue og betingelser for transport ut av og gjennom disse sonene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0285 Kommisjonsvedtak 2006/285/EF av 12. april 2006 om endring av vedtak 2003/135/EF når det gjelder utvidelse av planene for utryddelse og nødvaksinasjon av villsvin mot klassisk svinepest til visse områder i Nordrhein-Westfalen og Rheinland-Pfalz og avslutning av disse planene i andre områder av Rheinland-Pfalz, Tyskland

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer planene som Tyskland har for utryddelse av klassisk svinepest (KSP) hos villsvin og vaksineringsplanene for villsvin i den forbindelse. Tyskland har informert Kommisjonen om at KSP har spredt seg til villsvin i visse områder av Nordrhein-Westfalen. Planene for utryddelse og vaksineringsplanene må derfor utvides til disse områdene og tilstøtende områder i Rheinland-Pfalz. Tyskland har også informert om at i visse områder i Rheinland-Pfalz har situasjonen bedret seg betraktelig, og det er ikke lenger behov for å ha planer for disse områdene.

Vedtaket 2003/135/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 137/2003 av 7. november 2003).

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0290 Kommisjonsvedtak 2006/290/EF av 18. april 2006 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at visse regioner i Italia er offisielt fri for storfetuberkulose og enzootisk bovin leukose og at Slovakia er offisielt fri for enzootisk bovin leukose

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer lister over medlemsstater eller regioner i medlemsstater hvor besetninger er erklært offisielt fri for storfetuberkulose og enzootisk bovin leukose. Italia har dokumentert at regionen Friuli-Venezia Giulia er fri for storfetuberkulose og at regionen Molise er fri for enzootisk bovine leukose. Slovakia har dokumentert at hele landet er fritt for enzootisk bovin leukose. Vedlegg I og III til vedtak 2003/467/EF blir endret i henhold til vedlegget til gjeldende rettsakt.

Vedtaket 2003/467/EF er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 93/2004 av 9. juli 2004).

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32005 L 0094 Rådskonklusjon 2005/94/EF av 20. desember 2005 om fellesskapstiltak for kontroll av aviær influensa og oppheving av direktiv 92/40/EØF

Sammendrag av innhold

Rettsakten oppdaterer og erstatter direktiv 92/40/EØF om fellesskapstiltak for å bekjempe hønsepest. Det er krav om at medlemsstatene skal gjennomføre bestemmelsene i rettsakten senest fra 1. juli 2007. Direktiv 92/40/EØF, som er en del av EØS-avtalen (jf. særskilt vedlegg nr. 2 til St.prp. nr. 40 for 1993-94), oppheves samme dato.

Rettsakten endrer definisjonen av aviær influensa, slik at lavpatogene virus av subtype H5 eller H7 også omfattes.

Rettsakten pålegger medlemsstatene å ha et overvåkingsprogram for aviær influensa i den kommersielle fjørfepopulasjonen og hos villfugl. Hensikten med programmet er å finne prevalensen av H5 og H7 hos forskjellige arter.

Rettsakten fastsetter minimumstiltak for bekjempelse av aviær influensa hos tamfjørfe/-fugl i Fellesskapet. Dette omfatter bl.a:

- Krav om nasjonal meldeplikt ved mistanke om og internasjonal rapportering ved utbrudd av aviær influensa
- Tiltak ved mistanke om utbrudd hos tamfjørfe/-fugl
- Tiltak ved utbrudd av høypatogen aviære influensa (HPAI) hos tamfjørfe/-fugl, herunder opprettelse av og tiltak i risiko- og observasjonssoner
- Tiltak ved funn av lavpatogen aviær influensa (LPAI) hos tamfjørfe/-fugl, herunder opprettelse av og tiltak i restriksjonssone. Håndtering av LPAI er nytt med denne rettsakten
- Tiltak for å unngå spredning av influensavirus av aviær opprinnelse til andre arter
- Prinsipper for rengjøring, desinfeksjon og gjeninnsetting av dyr
- Prinsipper for diagnostiske prosedyrer og referanselaboratorier
- Prinsipper for nødvaksinasjon ved et utbrudd og for forebyggende vaksinerings ved spesielt høy risiko for introduksjon og spredning av aviær influensa. Det er nytt at EU åpner for forebyggende vaksinasjon.

Medlemsstatene skal utarbeide en bekjempelsesplan som skal godkjennes av Kommisjonen (for Norge av ESA).

OIE har et eget kapittel om aviær influensa i sin handelsstandard samt et kapittel om krav til diagnostikk. Rettsakten tar høyde for og skal være på linje med OIEs (Det internasjonale kontor for epizootier) krav. Referansekapittel 2.7.12 og vedlegg 3.8.9 i dyrehelsekoden og kapittel 2.1.14 i diagnostisk manual.

Merknader

Rettsakten innfører et krav om kartlegging/overvåking av aviær influensa. Rettsakten krever at det utarbeides en bekjempelsesforskrift for aviær influensa og gjøres endringer i forskrift 27. juni 2002 nr. 732 om bekjempelse av dyresjukdommer, samt forskrift 19. mars 1965 nr. 9941 om fortegnelse over sjukdommer som omfattes av matloven.

Mattilsynet innførte et overvåkingsprogram for aviær influensa for 2006 på nasjonalt grunnlag (siden direktivet ikke vil tre i kraft i EU-landene før 1.7.2007). Mattilsynet har utarbeidet en bekjempelsesplan for aviær influensa i tråd med rettsakten. Planen er allerede tatt i bruk og blir oppdatert fortløpende.

Omfanget av overvåkingen skal være i henhold til retningslinjer. Mattilsynet har valgt å basere årets overvåkingsprogram på en minimumsovervåking av tam- og villfugl, som ble beregnet til ca. 3 millioner kroner. Imidlertid er aktiv villfuglovervåking nå planlagt intensivert, noe som vil medføre en ekstra kostnad på anslagsvis kr. 850.000. Det antas at kravene til overvåking og dermed omfanget av kostnader vil variere over tid ut fra en faglig vurdering. Mattilsynets overvåkingsprogram for 2007 er kostnadsberegnet til om lag 3,85 millioner kroner. Dette dekkes innenfor Mattilsynets budsjetttramme.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0253 Kommisjonsforordning (EF) nr. 253/2006 av 14. februar 2006 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 når det gjelder hurtigtester og tiltak for å utrydde TSE hos småfe

Sammenheng av innhold

Rettsakten endrer vedlegg VII til forordning (EF) nr. 999/2001 (TSE-forordningen), slik at det i en overgangsperiode fram til 1. januar 2007 er tillatt å sette inn ikke-drektige søyer med ukjent genotype i besetninger der det har blitt satt i verk tiltak for å utrydde TSE (overførbar spongiform encefalopati) og dyr er blitt slått ut, dersom det er vanskelig å skaffe erstatninger med kjent genotype.

Rettsakten gjør videre endring i vedlegg X til TSE-forordningen og godkjenner en ny BSE-hurtigtest (BSE=bovin spongiform encefalopati). Testen er anbefalt av EFSA (Den europeiske myndighet for næringsmiddeltrygghet). Hurtigtester til bruk på småfe har ikke tidligere vært vurdert spesifikt. Fem tester har vært midlertidig godkjent. EFSA har nå vurdert åtte hurtigtester til bruk på småfe, inkludert de midlertidig godkjente, og anbefalt dem. Disse åtte testene godkjennes og tas inn i vedlegg X. Rettsakten har også bestemmelser om at endringer i hurtigtestene og testprotokollene bare kan gjøres etter godkjenning av Fellesskapets referanselaboratorium.

Forordning (EF) nr. 999/2001 er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 66/2003 av 20. juni 2003).

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encefalopatier (TSE) og gjennomføring som norsk forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0339 Kommisjonsforordning (EF) nr. 339/2006 av 24. februar 2006 om endring av vedlegg XI til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 når det gjelder regler for import av levende storfe og produkter av storfe, sau og geit

Sammendrag av innhold

Rettsakten fjerner Brasil, Chile, El Salvador, Nicaragua, Botswana, Namibia og Swaziland fra listen over land som unntas visse TSE-relaterte handelsbegrensninger nedfelt i TSE-forordningen (forordning (EF) nr. 999/2001) hva angår levende storfe samt produkter av storfe og småfe. Bakgrunnen for dette er at EFSA (Den europeiske myndighet for næringsmiddeltrygghet) har konkludert med at det ikke lenger er høyst usannsynlig at storfe født i disse landene kan ha BSE (bovin spongiform encefalopati).

Forordning (EF) nr. 999/2001 er en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 66/2003 av 20. juni 2003).

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encefalopatier (TSE) og gjennomføring som norsk forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0546 Kommisjonsforordning (EF) nr. 546/2006 av 31. mars 2006 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 når det gjelder nasjonale kontrollprogrammer for skrapesjuka og tilleggsgarantier, unntak fra visse krav i vedtak 2003/100/EF og oppheving av forordning (EF) nr. 1874/2003

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner de nasjonale kontrollprogrammene for skrapesjuka i Danmark, Østerrike, Finland og Sverige. De fire landene gis tilleggsgarantier ved handel med småfe og avlsmateriale av småfe og fritas fra avlsprogrammet for sau med hensyn på TSE-resistens i vedtak 2003/100/EF. Samtidig oppheves forordning (EF) nr. 1874/2003.

Vedtak 2003/100/EF fastsetter minimumskravene for opprettelse av avlsprogrammer for TSE-resistens hos sau og krever at alle medlemsstatene skal ha avlsprogram. Det er imidlertid mulighet for unntak fra kravet om avlsprogram hvis en medlemsstat har et nasjonalt kontrollprogram for skrapesjuka som kan godkjennes. Etter å ha lagt fram sine kontrollprogrammer for skrapesjuka fikk Danmark og Sverige unntak fra avlsprogrammet og ble innvilget tilleggsgarantier ved handel med småfe og avlsmateriale av småfe i forordning (EF) nr.

1874/2003. Ved endring av sistnevnte forordning i forordning (EF) nr. 1472/2004, fikk Finland samme unntak og tilleggsgarantier.

Østerrike har nå lagt fram sitt kontrollprogram for skrapesjuka og har bedt om nesten tilsvarende unntak og tilleggsgarantier, og det innvilges ved rettsakten. Av praktiske grunner oppheves forordning (EF) nr. 1874/2003 og erstattes av gjeldende rettakt. I tillegg gjøres noen endringer i tilleggsgarantiene etter forespørsel fra Danmark, Finland og Sverige. Disse landene har noe strengere program enn Østerrike, og får godkjent endringer i tilleggsgarantiene, slik at det ikke er tillatt å innføre småfe fra land med godkjent program til andre land med godkjent program dersom de kommer fra besetning hvor det finnes småfe som har flyttestriksjoner pga. TSE. Bakgrunnen for dette er at ved innførsel av småfe til Østerrike, båndlegges bare det innførte dyret og ikke hele besetningen.

Vedtak 2003/100/EF og forordning (EF) nr. 1874/2003 er begge en del av EØS-avtalen (jf. EØS-komiteens beslutning nr. 140/2003 av 7. november 2003 og nr. 119/2004 av 24. september 2004).

Merknader

Rettsakten medfører egentlig ikke behov for regelverksendring, men siden den er forordning, må den gjennomføres som norsk forskrift. Det er derfor nødvendig med endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encefalopatii (TSE) for å ta inn henvisning til at rettsakten gjelder som norsk forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0657 Kommisjonsforordning (EF) nr. 657/2006 av 10. april 2006 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 når det gjelder UK og oppheving av rådsvedtak 98/256/EF og vedtakene 98/351/EF og 1999/514/EF

Sammendrag av innhold

Rettsakten opphever vedtaket rettet mot Det forente kongerike (UK) om særskilte beskyttelsestiltak pga. BSE og endrer særbestemmelsene som angår UK i TSE-forordningen (forordning (EF) nr. 999/2001). Dette pga. UKs bedre BSE-status. Det er nå av OIE (Det internasjonale kontor for epizootier) klassifisert som et land med moderat risiko. UK kan nå, med visse unntak, handle med storfe og produkter av disse på samme vilkår som andre EU-land, dvs. iht. til kravene i TSE-forordningen. De spesielle kravene som gjelder UK i TSE-forordningen når det gjelder spesifisert risikomateriale (SRM), strykes.

Det vil bli stilt tre ekstravilkår for UK i TSE-forordningen:

- Storfe født før 1. august 1996 vil for alltid bli ekskludert fra nærings- og førkjeden (pre-1996 rule). Dette pga. datoen for føringforbudets inntreden i UK.
- UK skal ikke eksportere kjøtt eller produkter fra storfe født eller oppvokst i UK etter 31. juli 1996 og slaktet før 15. juni 2005. Dette fordi UK iht. til FVO-inspeksjoner ikke hadde oppnådd god nok BSE-status før 15. juni 2005.
- UK skal ikke eksportere ryggrad, eller produkter fra denne, fra storfe født eller oppvokst i UK etter 31. juli 1996 og slaktet før denne rettsakten treer i kraft. Dette fordi UK frem til da hadde en annen aldersgrense for når ryggrad er å regne som SRM enn det andre medlemsstater har.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encefalopatii (TSE) og gjennomføring som norsk forskrift.

Rettsakten krever oppheving av forskrift 26. mai 2000 nr. 548 om særskilte beskyttelsestiltak mot bovin spongiform encefalopati (BSE) ved innførsel fra Det forente kongerike (UK) og forskrift 1. desember 1999 nr. 1199 om forbud, inntil videre, mot import av ferskt kjøtt og næringsmidler som inneholder kjøtt, av storfe slaktet i Storbritannia.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel II Fôrvarer

32006 R 0773 Kommisjonsforordning (EF) nr. 773/2006 av 22. mai 2006 om midlertidig og varig godkjenning av visse tilsetningsstoffer til fôrvarer og midlertidig godkjenning av ny bruk av et allerede godkjent tilsetningsstoff til fôrvarer

Sammendrag av innhold

Rettsakten gir midlertidig godkjenning i fire år for et produkt som inneholder mikroorganismer:

- Mikroorganismen *Kluyveromyces marxianus-fragilis* BO 399 MUCL 41579, (26), handelsnavn Turval BO 399, til avvent smågris.

Rettsakten gir midlertidig godkjenning i fire år for bruk til ender, for et produkt som inneholder enzymer, og som allerede er godkjent i andre arter:

- Enzymblandingen endo-1,4-beta-glukanase, endo-1,4-beta-xylanase, (7) handelsnavn Grindazyme GP, til ender . Produktet blir godkjent i fire forskjellige formuleringer: væske, fast form, granulat og som overtrukket produkt.

Rettsakten gir videre varig godkjenning for Grindazyme GP (se over) i én ny formulering:

- Enzymblandingen endo-1,4-beta-glukanase, endo-1,4-beta-xylanase, (E 1609), handelsnavn Grindazyme GP, til slaktekylling, slaktekalkun og avvent smågris, som allerede er godkjent i form av overtrukket produkt, væske og fast form blir nå også godkjent som granulat.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 12. april 2005 nr 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, samt at den gjennomføres i norsk forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel III Plantesanitære forhold

32006 L 0047 Kommisjonsdirektiv 2006/47/EF av 23. mai 2006 om fastsettelse av særlige krav som gjelder for innhold av Avena fatua i såkorn

Sammendrag av innhold

Rettsakten er en ny, ajourført utgave av det tidligere kommisjonsdirektiv 74/268/EØF om fastsettelse av særlige krav som gjelder for innhold av Avena fatua (floghavre) i frø av jordbruksvekster og såkorn, med senere endringer. 74/268/EF er senest endret ved kommisjonsdirektiv 78/511/EØF. Den nye rettsakten, kommisjonsdirektiv 2006/47/EF, opphever 74/268/EF.

Bakgrunnen for fastsettelse av et nytt direktiv er at kommisjonsdirektiv 74/268/EØF med de senere endringer, har blitt noe uoversiktlig, og det var derfor hensiktsmessig å foreta en ajourføring. Innholdsmessig er det ikke gjort endringer i kommisjonsdirektiv 2006/47/EF i forhold til det tidligere direktivet.

Rettsakten omhandler for øvrig medlemslandenes rett til å kreve framlagt et offisielt sertifikat ved omsetning av såkornpartier, og som dokumenterer at det ved vekstkontroll og/eller prøvetaking av partiet ikke er gjort funn av floghavre.

Merknader

Aktuelt regelverk er forskrift 13. september 1999 nr. 1052 om såvarer.

Rettsakten medfører behov for endring i nevnte forskrift i og med at det opphevede kommisjonsdirektiv 74/268/EØF er tatt inn der. Dette nye kommisjonsdirektivet 2006/47/EF skal da erstatte det tidligere.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 L 0055 Kommisjonsdirektiv 2006/55/EF av 12. juni 2006 om endring av vedlegg III til rådsdirektiv 66/402/EØF når det gjelder maksimumsvekt på såkornpartier

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter en økning i maksimumsvekt for partier av såkorn fra 25 til 30 tonn. Dette gjelder artene Triticum aestivum (hvete), Triticum durum (durumhvete), Triticum spelta (spelt), Secale cereale (rug), Triticosecale (rughvete), Avena sativa (havre), Oryza sativa (ris) og Hordeum vulgare (bygg).

Med parti menes en mengde såvare (her: såkorn) av rimelig ensartet kvalitet innenfor en gitt maksimalvekt, og som er grunnlag for en samlet sertifisering iht. til forskriftens kvalitetskrav.

Merknader

Aktuelt regelverk er forskrift 13. september 1999 nr. 1052 om såvarer.

Rettsakten medfører behov for endring i forskriften ved at maksimumsvekt for et såkornparti endres fra 25 til 30 tonn.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0217 Kommisjonsforordning (EF) nr. 217/2006 av 8. februar 2006 om gjennomføringsbestemmelser til rådsdirektivene 66/401/EØF, 66/402/EØF, 2002/54/EF, 2002/55/EF og 2002/57/EF når det gjelder godkjenning av at medlemsstatene midlertidig kan tillate omsetning av såvarer som ikke oppfyller kravene med hensyn til laveste spireevne

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter en prosedyre der det raskere og enklere gis mulighet til å tillate midlertidig omsetning av såvarer med lavere spireevne enn de krav hoveddirektivene setter. I henhold til direktivene 66/401/EØF, 66/402/EØF, 2002/54/EF, 2002/55/EF og 2002/57/EF kan ikke såvarer omsettes dersom ikke kravene til minste tillatte spireevne, slik de er angitt i direktivene, er oppfylt. Direktivene åpner likevel for at Kommisjonen kan gi tillatelse til omsetning av såvarer med lavere spireevne, for en avgrenset periode og inntil et visst kvantum, dersom det ikke finnes tilstrekkelige mengder med den aktuelle såvare i markedet.

Erfaringene viser imidlertid at dagens prosedyrer for å gi slike tillatelser tar for lang tid i forhold til det behovet markedet har når det først oppstår vansker med å skaffe tilstrekkelig såvare. Det fastsettes derfor i rettsakten en enklere prosedyre enn i dag for å kunne gi slike omsetningstillatelser, men samtidig sikre at Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene får nødvendige opplysninger for å kunne vurdere søknaden.

Ved problemer med såvaretilgangen skal medlemsstaten sende søknad til Kommisjonen og en orientering direkte til de øvrige medlemsstatene. Nærmere beskrivelse av situasjon og behov skal gis.

Hovedhensikten med ordningen er å slippe fremleggelse i Den faste komitéen for frø og formeringsmateriale for dermed å kunne spare mye tid. I praksis innebærer dette at dersom det ikke er innsigelser fra Kommisjonen eller andre medlemsstater, vil Kommisjonen automatisk fatte den nødvendige beslutning. Dersom det likevel skulle komme innsigelser eller Kommisjonen krever det, vil søknaden bli lagt frem for Den faste komitéen for frø og formeringsmateriale. Beslutningen vil ha effekt for alle såvareleverandører i hele EØS-området. Alle aktører kan markedsføre under de samme betingelsene. Søkerlandet sørger for at maksimumkvantumet ikke overskrides.

Som en del av prosedyren forutsettes det at hver medlemsstat etablerer et kontaktpunkt som er ansvarlig for kontakten til Kommisjonen og til de øvrige medlemsstatene i slike saker.

Direktivene 66/401/EØF, 66/402/EØF, 2002/54/EF, 2002/55/EF og 2002/57/EF er alle en del av EØS-avtalen (jf. særskilt vedlegg nr. 2 til St.prp. nr. 100 for 1991-92 og EØS-komiteens beslutning nr. 40/2003 av 16. mai 2003).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring.

Sakkyndige instansers merknader

Mattilsynet har i forbindelse med vurdering av rettsakten uttalt at det oppfatter at rettsakten, med den forenklete prosedyren, vil være til klar fordel i et marked der det måtte oppstå problemer med å skaffe tilveie såvarer av ordinær kvalitet. I en slik situasjon er det av vesentlig betydning at en søknad kan behandles relativt raskt, og at ikke tillatelsen kommer etter at såingsperioden er over, slik man har opplevd i enkelte tilfeller.

For Norges del vil det kontaktpunktet som nevnes i rettsakten, etableres ved Mattilsynet, Nasjonalt senter for planteproduksjon og vegetabilsk mat på Ås.

Selv om det ikke anses som aktuelt med forskriftsendring for gjennomføring av rettsakten vil det være hensiktsmessig å orientere såvarebransjen om de forenklinger som nå er fastsatt. Bransjen vil med den nye prosedyren trolig anse det som mer aktuelt å ta opp problemer med såvaretilgangen når det nå kan fattes raskere avgjørelser om anledning til å omsette såvarer med lavere krav enn ordinært.

For Norges vedkommende vil slike søknader om midlertidig omsetning bli sendt EFTAs overvåkningsorgan (ESA).

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel I Kjøretøyer

32006 D 0368 Kommisjonsbeslutning 2006/368/EF av 20. mars 2006 om detaljerte, tekniske krav i forbindelse med utførelse av de tester som er fastlagt i europaparlamentets- og rådsdirektiv 2005/66/EF om anvendelse av systemer for frontvern på motorvogner

Sammendrag av innhold

Kommisjonsbeslutningen inneholder detaljerte tekniske krav i forbindelse med utførelse av tester av systemer for frontvern på kjøretøyer, enten originalmontert eller i form av separate tekniske enheter.

Dersom et system for frontvern skal testes for typegodkjenning, og det er utformet til å passe på flere kjøretøytyper, skal utstyret testes på alle kjøretøytypene.

Dersom de ansvarlige myndighetene anser likheten mellom de forskjellige kjøretøytypene som tilstrekkelig stor, kan de avstå fra krav til testing av systemet for frontvern på alle kjøretøytypene. Beslutning 2005/368/EF skal anvendes fra 26. november 2006.

Merknader

Forskrift 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften) kap. 14 omhandler krav til ytre utforming av kjøretøy. Her er direktiv 2005/56/EF gjennomført. Beslutning 2006/368/EF vil også bli innarbeidet i denne forskriften.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i EØS-spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 L 0040 Europaparlamentets og rådsdirektiv 2006/40/EF av 17. mai 2006 om utslipp fra klimaanlegg i motorkjøretøyer og om endring av rådsdirektiv 70/156/EØF

Sammendrag av innhold

Direktiv 2006/40/EØF fastsetter kravene til EU-typegodkjenning eller nasjonal typegodkjenning av kjøretøy hva angår utslipp fra og sikker funksjon av klimaanlegg montert i kjøretøy. I tillegg omfatter direktivet bestemmelser om ettermontering og påfylling av slike anlegg.

Direktivet gjelder for kjøretøy i kategori M1 og N1, klasse I.

Medlemsstatene kan kun typegodkjenne kjøretøy som oppfyller direktivets krav om utslipp fra klimaanlegg. Medlemsstatene skal sikre seg at fabrikantene opplyser om type kjølemiddel som anvendes i klimaanlegget.

Direktivet skal begrense bruk av klimaanlegg som inneholder klimagasser med mer enn 150 GWP (global oppvarmingspotensiale). I de tilfeller hvor klimaanlegg inneholder klimagasser med mer enn 150 GWP, skal det være et begrenset utslipp fra anlegget.

Typegodkjenning:

Fra seks måneder etter at en harmonisert utslippsdeteksjonsmåling er vedtatt, skal medlemsstatene ikke, med begrunnelse i utslipp fra klimaanlegg:

a) nekte EU-typegodkjenning eller nasjonal typegodkjenning av nye kjøretøy, eller

b) forby registrering, salg eller ibruktaking av nye kjøretøy,

så lenge kjøretøyet med klimaanlegg som er konstruert til å inneholde fluorholdige klimagasser med en GWP-verdi på mer enn 150, oppfyller kravene i dette direktivet.

Fra 12 måneder etter samme dato, eller 1. januar 2007, idet den seneste datoen legges til grunn, skal medlemsstatene ikke lenger EU-typegodkjenne eller nasjonalt typegodkjenne kjøretøy som er konstruert for å inneholde klimagasser med en GWP-verdi på mer enn 150, med mindre utslippet fra anlegget ikke overstiger 40 g fluorholdige drivhusgasser i året for anlegg med en fordampner, og 60 g i året for anlegg med to fordampere.

Fra 24 måneder etter den ovenstående datoen, eller 1. januar 2008, idet den seneste datoen legges til grunn, skal medlemsstatene hva gjelder kjøretøy med klimaanlegg med en GWP-verdi på mer enn 150 og utslippsbegrensninger som nevnt over:

a) anse samsvarserklæringer for ugyldige med henblikk på art. 7nr. 1 i direktiv 70/156/EØF, og

b) nekte registrering, salg og ibruktaking.

Fra 1. januar 2011 kan ikke medlemsstatene EU-typegodkjenne eller nasjonalt typegodkjenne kjøretøystyper med klimaanlegg som er konstruert for å inneholde klimagasser med en GWP-verdi på mer enn 150.

Fra 1. januar 2017 skal medlemsstatene hva angår nye kjøretøy med klimaanlegg som er konstruert for å inneholde fluorholdige drivhusgasser med en GWP-verdi på mer enn 150:

a) anse samsvarserklæringer for ugyldige med henblikk på art 7, stk 1, i direktiv 70/156/EØF, og

b) nekte registrering, ibruktaking og salg.

Ettermontering og påfylling:

Fra 1. januar 2011 kan ikke klimaanlegg som inneholder klimagasser med en GWP-verdi på mer enn 150, ettermonteres i kjøretøy som er typegodkjent fra den dato. Fra 1. januar 2017 kan ikke slike anlegg ettermonteres i noen kjøretøy.

Klimaanlegg som er montert i kjøretøy som er typegodkjent 1. januar 2011 eller senere kan ikke påfylles fluorholdige drivhusgasser med en GWP-verdi på mer enn 150. Fra 1. januar 2017 kan klimaanlegg i alle kjøretøy ikke påfylles fluorholdige drivhusgasser med en GWP-verdi på mer enn 150, med unntak av gjennpåfylling av klimaanlegg som inneholder slike gasser, og som er montert i kjøretøyene før denne dato.

Det er ikke tillatt å fylle slikt utstyr med slike gasser så lenge det er et unormalt stort utslipp av kjølemiddel fra systemet, før den nødvendige reparasjon har blitt utført.

Gjennomføring og revisjon:

Kommisjonen skal senest 4. juli 2007 vedta tiltak for gjennomføring av art. 4 og 5 (ovenstående).

Det skal offentliggjøres en rapport om revisjon innen 4. juli 2011.
Medlemsstatene skal vedta og kunngjøre dette direktivet senest 4. januar 2008, og anvende bestemmelsene i dette direktivet fra 5. januar 2008.

Merknader

Det finnes i dag ingen slike bestemmelser i Norge. Forskrift 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften) inneholder ingen bestemmelser om klimaanlegg. Direktivet vil måtte gjennomføres i denne forskriften. Direktivet vil ikke få vesentlige økonomiske konsekvenser eller medføre store innvirkninger for forbruker eller offentlig forvaltning.

Sakkyndige instansers merknader

Direktivet har vært en del av et større dokument på miljøområdet og er tidligere behandlet i Spesialutvalget for miljø. Miljøverndepartementet er positive til direktivet. Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 L 0051 Kommisjonsdirektiv 2006/51/EF av 6. juni 2006 om endringer, med hensyn til tilpasning til den tekniske utviklingen, av vedlegg I til europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/55/EF og vedlegg IV og V til direktiv 2005/78/EF hva angår kravene til kontrollsystemer for utslippsbegrensning til bruk i kjøretøyer med unntak av gassmotorer

Sammendrag av innhald

Kommisjonsdirektiv 2006/51/EF endrer direktiv 2005/55/EF, direktiv 2005/78/EF og direktiv 70/156/EØF (typegodkjenningsdirektivet).
Som følge av den tekniske utviklingen er det hensiktsmessig å innføre større krav til kontrollsystemer for utslippsbegrensning ved typegodkjenning. Dette for å hindre manipulasjon av kontrollsystemet som fører til redusert utslippsbegrensning.
Siden det ikke er behov for særskilte tekniske løsninger for NOx-rensing på gassmotorer, er det heller ikke behov for strengere krav til kontrollsystemer for NOx-utslippsbegrensning for gasskjøretøyer. Gasskjøretøy er derfor unntatt fra dette kravet.
Endringene i vedlegg I til 2005/55/EF gjelder tillegg av definisjoner samt endringer i punkt 6.5, som utvides til mer omfattende kontrollrutiner.
I vedlegg IV og V er det små endringer i rutiner og tillegg av tegn som skal benyttes i overenstemmelse med gjennomføringsdatoer fastsatt i direktiv 2005/55/EF.
Gjennomføringsfristen i EU var 8. november 2006.

Merknader

Forskrift 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften) gjennomfører de tidligere direktivene 2005/55/EF og 2005/78/EF. Kap. 25 i denne forskriften inneholder bestemmelser om avgass, og dette kapitlet må endres for å gjennomføre direktivet. Direktivet vil ikke få vesentlige økonomiske konsekvenser eller medføre store innvirkninger for forbruker eller offentlig forvaltning.
Vegdirektoratet har sittet i Kommisjonens arbeidsgruppe som har arbeidet med dette direktivet. Vegdirektoratet har vært enig i forslagene og har ikke kommet med endringsforslag.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel XI Tekstiler

32006 L 0002 Kommisjonsdirektiv 2006/2/EF av 6. januar 2006 om endring av vedlegg II til europaparlaments- og rådsdirektiv 96/73/EF om visse metoder for kvantitative analyser av binære tekstilfiberblandinger for å tilpasse vedlegget til den tekniske utvikling

Sammendrag av innhold

På bakgrunn av nylig oppdagelser fra en teknisk arbeidsgruppe, ble det foretatt endringer i direktiv 96/74/EF ved å føye til fibrene polylaktid og elastomultiester til listen over fibre i vedlegg I og II til det direktivet. Det er således nødvendig å definere en ensartet testmetode for polylaktid og elastomultiester. Rettsakten gjelder testmetoder for binære tekstilfiberblandinger og gjør endringer i direktiv 96/73/EF.

Merknader

Rådsdirektiv 96/73/EF er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift av 23. september 1996 om metoder for kvalitative analyser binære tekstilfiberblandinger i medhold av lov 18. desember 1981 nr. 90 om merking av forbruksvarer m.v. § 5, jf. EØS-avtalen vedlegg II kap. A XI (Rdir 96/73/EF). Forskriften er endret 21. januar 1999. Forskriften er fastsatt av Barne- og familiedepartementet (nå Barne- og likestillingsdepartementet).

I henhold til § 4 i forskriften skal det ved kontroll av sammensetningen av tekstilprodukter som bringes på markedet, benyttes de metoder for kvantitative analyser av tekstilfiberblandinger, herunder forberedelse av prøvematerial og analysemetoder, som vedlegg I og vedlegg II i forskriften anviser.

Endring i vedlegg II til direktivet medfører endring i vedlegg II til forskrift om metoder for kvantitative analyser av binære tekstilfiberblandinger. Polyaktid og elastomultiester føyes til ulike analysemetoder. Videre får polyester, polypropylen, elastan og glassfiber nye nummer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 L 0003 Kommissjonsdirektiv 2006/3/EF av 9. januar 2006 om endring av vedlegg I og II til europaparlaments- og rådsdirektiv 96/74/EF om navn på tekstilprodukter for å tilpasse vedleggene til den tekniske utvikling

Sammendrag av innhold

På bakgrunn av nylig oppdagelser fra en teknisk arbeidsgruppe, ble det foretatt endringer i direktiv 96/74/EF ved å føye til fiberen elastomultiester til listen over fibrer i vedlegg I og II til direktivet. Det er således nødvendig å definere "elastomultiester". Det er gjort ved direktiv 2006/3/EF. Endringen gjøres i vedlegg I med tilføyelse i rekke 45 "elastomultiester" samt en definisjon av denne fibertypen.

I vedlegg II er ny rad: 45 Elastomultiester 1,50 føyd til.

Det er også publisert en korrigerende til direktivet 96/74/EF som endrer fuktighetsfaktoren for acetat slik:

På side 48 i vedlegg II i tredje kolonne under gjenstand 19

endres fra	19	Acetat	19,00
til	19	Acetat	9,00

Merknader

Rådsdirektiv 96/74/EF er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift av 3. desember 1998 om fibermerking av tekstilprodukter fastsatt med hjemmel i lov 18. desember 1981 nr. 90 om merking av forbruksvarer m.v. § 3 og § 3a. Jf. kgl. res. 22. desember 1995. Jf. EØS-avtalen vedlegg II ka. A XI (Rdir 96/74/EF og Kom.dir. 97/37/EF). Forskriften er fastsatt av Barne- og familiedepartementet (nå Barne- og likestillingsdepartementet).

Vedleggene til forskriften må oppdateres tilsvarende endringene som er vedtatt ved direktiv 2006/3/EF og publisert korrigerende til direktivet. Bl.a. må vedlegg D "Fuktighetsfaktorer til bruk ved beregningen av fibervekten i et tekstilprodukt" i forskriften oppdateres.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel XII Næringsmidler

32006 R 0592 Kommissjonsforordning (EF) nr. 592/2006 av 12. april 2006 om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produksjon av landbruksprodukter og slik angivelse på landbruksprodukter og næringsmidler

Sammendrag av innhold

Rettsakten viderefører muligheten til å bruke kompostert husholdningsavfall under visse forutsetninger på permanent basis. Rådsforordning (EØF) nr. 2092/91, med endringsforordninger, har tillatt bruk av kompostert husholdningsavfall som gjødsel- og jordforbedringsmiddel i økologisk landbruk fram til 31. mars 2006.

Merknader

Kommisjonen ba i slutten av 2005 om innspill til om muligheten til å bruke kompostert husholdningsavfall i økologisk landbruk skulle avvikles eller forlenges. Norge sendte da et skriftlig innspill og uttrykte ønske om å forlenge denne muligheten på permanent basis. Det ble innhentet synspunkter fra Debio, Bioforsk Økologisk og Oikos som alle støttet dette.

Bakgrunnen for eventuelt å ikke ønske å forlenge muligheten til å bruke kompostert husholdningsavfall er at slikt avfall kan være forurenset av diverse uønskede elementer. Økologiregelverket setter imidlertid grenser for innhold av tungmetaller i den ferdige komposten. I Norge har vi i tillegg grenseverdier for patogener, og både innsamling og produksjon blir kontrollert av det offentlige. Tilførsel av uønskede stoffer til økologisk jord og produkter gjennom kompostert husholdningsavfall anses ikke som noe problem i Norge.

Regelverksendringen har blitt diskutert i Kommisjonens faste komité for økologisk landbruksproduksjon (SCOF), hvor representanter fra Landbruks- og matdepartementet og Mattilsynet har deltatt. Forslaget fikk støtte av flertallet på møtet i SCOF den 23. mars 2006.

Rettsakten krever endring i forskrift av 4. oktober 2005 nr. 1103 om økologisk produksjon og merking av økologiske landbruksprodukter og næringsmidler (økologiforskriften) i tillegg til at den må gjennomføres som norsk forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0627 Kommisjonsforordning (EF) nr. 627/2006 av 21. april 2006 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2065/2003 med hensyn til kvalitetskriterier for validerte analysemetoder for prøvetaking, identifisering og karakterisering av råvarer for røyking

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2065/2003 gir bestemmelser for å opprette en liste over primære røykprodukter (primære produkter) godkjent for bruk i mat, som sådan eller som råvare for produksjon av røykaroma. Listen skal inneholde en tydelig beskrivelse og karakterisering av alle primærproduktene.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 627/2006 fastsetter krav til prøvetaking, identifikasjon og karakterisering av primære produkter.

Bakgrunnen er at alle primære produkter skal risikovurderes i forkant av en godkjenning. Detaljert informasjon om kvantitativ og kvalitativ kjemisk sammensetning av primære produkter er nødvendig for risikovurderingen. Forordningen gir derfor kvalitetskriterier for analysemetodene for å sikre at laboratoriene bruker metoder som er gode nok.

Den som har til hensikt å omsette et primært produkt på markedet, har ansvar for å sende inn all nødvendig informasjon for en risikovurdering. Informasjonen skal inneholde et forslag til en validert metode for prøvetaking, identifikasjon og karakterisering av det spesifikke primærproduktet.

Røyket mat er generelt forbundet med helsemessige bekymringer, spesielt på grunn av mulig innhold av polysykliske aromatiske hydrokarboner (PAH). Det er derfor identifisert 15 potensielt gentoksiske og karsinogene PAH-forbindelser som det må analyseres for i primærproduktene. Analysemetoder er utarbeidet.

Det er ikke mulig å etablere en metode for å analysere sammensetningen av primære produkter på en slik måte at alle forbindelsene identifiseres. Til det er primære produkter for sammensatt. Men massespektroskopi kan være gunstig for å identifisere flere forbindelser.

Forordningen gir referanser for relevante analyser, samt viser til generelle krav til analysemetodikk.

Merknader

Rettsakten krever endring i Forskrift 21. desember 1993 nr 1378 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Det har vært et eget underprosjekt til arbeidsgruppen for aroma i EU for å etablere validerte metoder for å analysere for PAH. Norge har ingen produsenter av primærprodukter og har ikke deltatt i underprosjektet. Forordningen er nødvendig for å sikre at de som søker om godkjenning av et primært produkt, får tilstrekkelig informasjon om hva som kreves for en vurdering, samt at EFSA (Den europeiske myndighet for næringsmiddeltrygghet) får nødvendige data for å kunne gjennomføre vurderingen.

Sakkyndige instansers merknader

Mattilsynet anser rettsakten som relevant og akseptabel.

Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert, har gitt sin tilslutning.

32006 R 0699 Kommisjonsforordning (EF) nr. 699/2006 av 5. mai 2006 om endring av vedlegg I til rådsforordning (EØF) nr. 2092/91 når det gjelder vilkårene for tilgang for fjørfe til løpegård ute

Sammendrag av innhold

Rettsakten setter vilkårene for at fjørfe skal kunne opprettholde økologisk status selv om veterinære krav gjør at de ikke kan få tilgang til løpegård ute. En av de generelle reglene i økologisk landbruksproduksjon er at alle husdyr skal ha tilgang til utearealer når vær og føre tillater det. Vannfugl skal også ha tilgang til en dam, sjø eller bekk. Regelverket åpner ikke opp for at fjørfe kan opprettholde økologisk status hvis dette kravet ikke kan overholdes, selv om dette er en følge av et påbud om å holde alt fjørfe innendørs for å hindre spredning av smittsomme dyresykdommer. Økologisk status opprettholdes imidlertid for pattedyr, hvis tilsvarende tiltak blir satt i verk for disse produksjonene.

Rettsakten endrer regelverket slik at fjørfe kan opprettholde økologisk status, selv om det blir påbud om å holde dyrene inne. Restriksjonene skal være basert på fellesskapslovgivning som har til hensikt å beskytte menneskers eller dyrs helse. Fjørfeet skal da ha tilgang til grovfôr og passende substrat innendørs. Rettsakten fastsetter også at Kommisjonen skal vurdere regelverksendringen igjen, idet det tas særlig hensyn til dyrevelferd.

Merknader

Regelverksendringen har blitt diskutert i Kommisjonens faste komité for økologisk landbruksproduksjon (SCOF), hvor representanter fra Landbruks- og matdepartementet og Mattilsynet har deltatt.

Regelverksendringen har blitt aktuell på grunn av funn av fugleinfluenza i Europa høsten 2005. Da Norge høsten 2005 fikk et forbud mot utegående fjørfe, ble det bestemt at økologisk fjørfe kunne opprettholde økologisk status selv om forordningens krav om utegange ikke var oppfylt (forskrift 5. desember 2005 nr. 1417 om midlertidige forebyggende tiltak for å hindre smitte av høypatogen aviær influensa fra ville fugler til fjørfe og andre fugler holdt i fangenskap). Bakgrunnen for dette var at Kommisjonen på et møte i Den faste komiteen for næringsmiddelkjeden og dyrehelse ga uttrykk for at slike fellesskapstiltak var grunn til å avvike fra økologiregelverket. Da det på nytt ble forbud mot utegående fjørfe i februar 2006, fikk økologisk fjørfe fremdeles opprettholde økologisk status, i påvente av en endringsforordning fra Kommisjonen. Det samme ble gjort i flere andre land, blant annet Danmark og Nederland.

Norge har sendt Kommisjonen et skriftlig innspill om at vi ikke ønsker en tidsbegrensning på hvor lenge fjørfeet kan holdes innendørs i en situasjon hvor fellesskapstiltak mot smittsomme dyresykdommer krever et slikt tiltak. Det anses likevel som positivt at Kommisjonen skal vurdere konsekvensene av rettsakten.

Rettsakten krever endring i forskrift av 4. oktober 2005 nr. 1103 om økologisk produksjon og merking av økologiske landbruksprodukter og næringsmidler (økologiforskriften).

Dagens gjeldende regelverk på området er forordning (EØF) nr. 2092/91, vedlegg I, B. Den nye rettsakten vil tilføye et nytt punkt 8.4.7, som blir et unntak til punkt 8.4.2 og 8.4.5.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel XIII Legemidler

32006 R 1055 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1055/2006 av 12. juli 2006 om endring av vedlegg I og III til rådsforordning (EØF) nr 2377/90 om en fellesskapsprosedyre for fastsettelse av grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse, for flubendazol og lasalocid

Sammendrag av innhold

Rettsakten supplerer/endrer vedlegg I og III til rettsakten (EØF) nr. 2377/1990 (jf. EØS-avtalens vedlegg II XIII, Særskilt vedlegg nr 2 bind 3 s 509 (St.prp.nr 100 1991-92)) som omfatter bestemmelser om fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i samtlige næringsmidler av animalsk opprinnelse, herunder kjøtt, fisk, melk, egg og honning.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1055/2006 omhandler: 1) Flubendazol er et middel mot endoparasitter som er oppført på vedlegg I for svin, kalkun, kylling og ville fugler i oppdrett for muskel, hud, fett, lever og nyre samt for kyllinger som produserer egg til humant konsum.

Bestemmelsene vedrørende flubendazol utvides til å omfatte alle former for fjørfe for muskel, hud, fett, lever, nyre og egg. 2) Lasalocid er et koksidiostatika som er oppført på vedlegg I for fjørfe for muskel, skinn, fett, lever og nyre unntatt fjørfe som produserer egg til humant konsum. Lasalocid for fjørfe som produserer egg til humant konsum føres over fra vedlegg I til vedlegg III inntil det er gjennomført en validering av analytiske metoder.

Vedlegg I inneholder liste over farmakologiske aktive stoffer som har fastsatt grenseverdier med hensyn på rester. Vedlegg III inneholder liste over farmakologisk aktive stoffer som har midlertidig fastsatte maksimumsgrenser for restmengder.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften vil måtte endres.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, kjøttbransjens landsforening, landbrukssamvirkets felleskontor, fagsenteret for fjørfe, fiskeri- og havbruksforeningens landsforening, Tine og Norges veterinærhøgskole. Legemiddelverket opplyste at lasalocid ikke finnes i noe preparat i Norge. Når det gjelder flubendazol, er et preparat godkjent til kylling/høns og gris.

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Utenriksdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel XIV Gjødning

32006 D 0347 Kommisjonsvedtak 2006/347/EF av 3. januar 2006 om nasjonale bestemmelser i Sverige i medhold av EF-traktatens artikkel 95 nr. 4 om høyeste tillatte innhold av kadmium i gjødning

Sammendrag av innhold

Vedtaket gir Sverige en videreføring av de nasjonale bestemmelsene om grenseverdi for maksimalt lovlig innhold av kadmium i gjødning. Denne grenseverdien er på 100 mg kadmium per kg fosfor. Sverige får videreføre sine nasjonale bestemmelser inntil EU har vedtatt harmonisert regelverk for kadmium i gjødning.

Merknader

Norge har en tilsvarende grenseverdi for maksimalt innhold av kadmium i gjødning. Denne grenseverdien gjelder fram til 2009. Unntaket ble gitt i en tilpasningstekst i EØS-komiteens beslutning nr. 8/2005 av 9. februar 2005 i forbindelse med innlemmelsen i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødning. Grunnen til tidsbegrensningen er at Kommisjonen arbeider med å lage et regelverk for å begrense forurensning med kadmium fra gjødning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0348 Kommisjonsvedtak 2006/348/EF av 3. januar 2006 om nasjonale bestemmelser i Finland i medhold av EF-traktatens artikkel 95 nr. 4 om høyeste tillatte innhold av kadmium i gjødning

Sammendrag av innhold

Vedtaket gir Finland en videreføring av de nasjonale bestemmelsene om grenseverdi for maksimalt lovlig innhold av kadmium i gjødning. Denne grenseverdien er på 50 mg kadmium per kg fosfor. Finland får videreføre sine nasjonale bestemmelser inntil EU har vedtatt harmonisert regelverk for kadmium i gjødning.

Merknader

Norge har en grenseverdi for maksimalt innhold av kadmium i gjødning på 100 mg kadmium per kg fosfor. Denne grenseverdien gjelder fram til 2009. Unntaket ble gitt i en tilpasningstekst i EØS-komiteens beslutning nr. 8/2005 av 9. februar 2005 i forbindelse med innlemmelsen i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødning. Grunnen til

tidsbegrensningen er at Kommisjonen arbeider med å lage et regelverk for å begrense forurensning med kadmium fra gjødsel.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i EØS-spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0349 Kommisjonsvedtak 2006/349/EF av 3. januar 2006 om nasjonale bestemmelser i Østerrike i medhold av EF-traktatens artikkel 95 nr. 4 om høyeste tillatte innhold av kadmium i gjødsel

Sammendrag av innhold

Vedtaket gir Østerrike en videreføring av de nasjonale bestemmelsene om grenseverdi for maksimalt lovlig innhold av kadmium i gjødsel. Denne grenseverdien er på 75 mg kadmium per kg fosfat (P₂O₅). Østerrike får videreføre sine nasjonale bestemmelser inntil EU har vedtatt harmonisert regelverk for kadmium i gjødsel.

Merknader

Norge har en grenseverdi for maksimalt innhold av kadmium i gjødsel på 100 mg kadmium per kg fosfor. Denne grenseverdien gjelder fram til 2009. Unntaket ble gitt i en tilpasningstekst i EØS-komiteens beslutning nr. 8/2005 av 9. februar 2005 i forbindelse med innlemmelsen i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødsel. Grunnen til tidsbegrensningen er at Kommisjonen arbeider med å lage et regelverk for å begrense forurensning med kadmium fra gjødsel.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 D 0390 Kommisjonsvedtak 2006/390/EF av 3. januar 2006 om nasjonale bestemmelser i Den tsjekkiske republikk i medhold av EF-traktatens artikkel 95 nr. 4 om høyeste tillatte innhold av kadmium i gjødsel

Sammendrag av innhold

Vedtaket gir Kommisjonen utsettelse til å godta eller å forkaste Den tsjekkiske republikks søknad om å videreføre nasjonal grenseverdi for maksimalt lovlig innhold av kadmium i gjødsel. Kommisjonenenes svarfrist er 6. desember 2006. Denne nasjonale grenseverdien i Den tsjekkiske republikk er i dag på 50 mg kadmium per kg fosfat i gjødsel.

Merknader

Norge har en grenseverdi for maksimalt innhold av kadmium i gjødsel på 100 mg kadmium per kg fosfor. Denne grenseverdien gjelder fram til 2009. Unntaket ble gitt i en tilpasningstekst i EØS-

komiteens beslutning nr. 8/2005 av 9. februar 2005 i forbindelse med innlemmelsen i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødsel. Grunnen til tidsbegrensningen er at Kommisjonen arbeider med å lage et regelverk for å begrense forurensning med kadmium fra gjødsel.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Sosialdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel XXV Tobakk

32003 L 0033 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/33/EF av 26. mai 2003 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om reklame for og sponing av tobakksvarer

Sammendrag av innhold

Direktivet omhandler forbud mot tobakksreklame i trykket media, radio og sponing av tobakksprodukter på tilstelninger og andre aktiviteter (for eksempel sportsarrangementer).

Merknader

Direktivet suppleres av rådsrekommendasjon 2003/54/EF av 2. desember 2002, som anbefaler at statene innfører strengere regler enn det de blir pålagt.

Det er tillatt med strengere reguleringer nasjonalt. Direktivet er betydelig snevrere enn det norske regelverket. Rettsakten nødvendiggjør således ikke regelverksendringer i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Direktivet er ikke forelagt sakkyndige instanser, da det norske regelverket ikke behøver å endres som følge av direktivet. Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Post- og teletilsynet og Vegdirektoratet er representert. Rettsakten ble funnet relevant og akseptabel.

Vedlegg IV Energi

32004 L 0008 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/8/EF av 11. februar 2004 om fremme av kraftvarme basert på etterspørsel etter nyttevarme i det indre energimarked og om endring av direktiv 92/42/EØF

Sammendrag av innhold

Direktivet er hjemlet i EU-traktatens artikkel 175 som omhandler miljø. Direktivet har som formål å forbedre energieffektivitet og forsyningssikkerhet ved å fremme høyeffektiv kombinert kraft- og varmeproduksjon (kogenerering) der det er en nyttbar varmeetterspørsel. Direktivet inneholder

også endringer i direktiv 92/42/EØF om effektivitetskrav for nye varmtvannskjeler, fyrt med flytende eller gassformig brensel.

I bakgrunnen for direktivet pekes det på at det finnes et betydelig potensial for økt bruk av effektive kogenereringsenheter der det eksisterer et varme- eller kjølebehov. Realisering av dette potensialet kan føre til økt energieffektivitet, redusert utslipp av klimagasser, reduserte nettap og økt forsyningssikkerhet. Økt kraft/varme-produksjon representerer et politisk svar på denne utfordring. Direktivet stiller seg nøytralt i forhold til valg av primærenergikilde for kombinerte kraft/varmeverk. Det vil si at kombinert kraft/varme fra både gass, kull og fornybar energi kan være fornuftige alternativer i en miljø- og forsyningssikkerhetssammenheng.

Direktivet har til hensikt å øke andelen av elektrisitet som produseres i kombinerte kraftvarmeanlegg, blant annet gjennom å gjøre det lettere å installere slike anlegg i områder der man kan få avsetning på den varmen ("useful heat demand"=etterspørsel etter nyttevarme) som blir produsert. Det legges til grunn at kombinert kraftvarmeproduksjon kan føre til vesentlig energieffektivisering i forhold til atskilt produksjon av kraft og varme og dermed også medvirke til reduksjon i klimagassutslipp. Direktivet utfyller de direktivforslag som allerede er fremmet om biobrensel og energieffektivitet i bygninger.

Direktivet pålegger medlemslandene å utstede opprinnelsesgarantier for elektrisitetsproduksjon fra høy-effektive kogenereringsanlegg. Opprinnelsesgarantiene skal bl.a. inneholde informasjon om brenselet, utnyttelse av varmen og energieffektiviseringsgevinsten. Hvert land skal også kartlegge det nasjonale potensialet for høy-effektive kraftvarmeanlegg, samt hvilke barrierer som eksisterer for økt bruk av slike anlegg. I tillegg skal medlemslandene hvert fjerde år rapportere om utviklingen i bruken av kogenereringsanlegg i henhold til det nasjonale potensial.

Utformingen av direktivet har flere likheter med bestemmelser i direktivet om fremme av fornybar energi i det indre elektrisitetsmarked, som for eksempel utstedelse av opprinnelsesgarantier (direktiv 2001/77/EF, innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komiteens beslutning nr. 102/2005 av 8. juli 2005). Det er imidlertid ikke utarbeidet noen indikative andelsmål for medlemslandene slik det er gjort i direktivet om fornybar energi. Det er derimot et krav i direktivet om å utarbeide en rapport om nasjonalt potensial for CHP ("combined heat and power"= kraftvarme). Direktivet fastsetter et rammeverk for fremme av høyeffektiv CHP, men tar nasjonale økonomiske og klimatiske forhold i betraktning.

Merknader

Kogenerering av kraft og varme benyttes i liten grad i Norge i dag. Dette har naturlige historiske årsaker. Bruk av kogenereringsanlegg forutsetter blant annet en avtager for varmen, med tilhørende infrastruktur. Slik infrastruktur for fjernvarme eller industriell varme er i liten grad bygd ut i Norge. Økt utbygging av fjernvarmeinfrastruktur, økt bruk av naturgass, biobrensel og biogass/avfalsgass, kan legge til rette for økt bruk av kogenereringsanlegg.

Direktivet ble sendt på høring i Norge flere ganger i løpet av den interne EU-prosessen. Siste høring var i mars 2004 etter at direktivet ble endelig vedtatt i EU. Olje- og energidepartementet har fått flere merknader fra bransjen (Norges vassdrags- og energidirektorat, Enova, Statnett, LO, Energibedriftenes landsforening, Norsk varmeforening, Statnett, Statoil, Hydro, Oljedirektoratet, KS Bedrift og Kjemisk Forbund.) og alle høringsinstansene som har uttalt seg, ser positivt på at direktivet kan bli gjort gjeldende i Norge. Bransjen ser på direktivet som et viktig bidrag til videreutvikling av norsk stasjonær energiforsyning som vil bidra til å styrke forsyningssikkerheten. Det ble også lagt vekt harmoniseringen av grunnlaget for beregning av effektiviteten i kraftvarmeproduksjon i de berørte landene, som til nå har vært vanskelig å beregne. Spesielt Statoil ser positivt på direktivet fordi de jobber med å utvikle industristeder i Norge med kraftvarmeanlegg, som en del av arbeidet med å effektivisere industribruken. Ved å gjøre direktivet gjeldende i Norge, vil konkurransen mot tilsvarende industri innen EU skje på vilkår som er transparente.

Gjennomføring av direktivet i norsk rett krever utarbeidelse av forskrifter for å regulere utstedelsen av opprinnelsesgarantier.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for energi, der Olje- og energidepartementet, Utenriksdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet og Landbruks- og matdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Vedlegg IX Finansielle tjenester

32006 L 0070 Kommisjonsdirektiv 2006/70/EF av 1. august 2006 om gjennomføringstiltak for direktiv 2005/60 EF angående definisjon av "politisk utsatte personer" og tekniske kriterier for prosedyrer rundt forenklet kundeidentifikasjon og for unntak for finansiell virksomhet som utøves sporadisk eller i svært begrenset omfang

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF om forebyggende tiltak mot bruk av det finansielle system til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme (tredje hvitvaskingsdirektiv) gir Kommisjonen myndighet til på visse områder å fastsette nærmere regler til gjennomføring av direktivet.

Kommisjonsdirektiv 2006/70/EF fastsetter enkelte tiltak for gjennomføring av tredje hvitvaskingsdirektiv. Direktiv 2006/70/EF skal gjennomføres i medlemsstatenes nasjonale lovgivning innen 15. desember 2007, dvs. samme gjennomføringsfrist som for tredje hvitvaskingsdirektiv.

Etter tredje hvitvaskingsdirektiv stilles det særskilte krav til medlemsstatenes lovgivning vedrørende institusjoners rutiner når institusjonen gjennomfører transaksjoner med og/eller har et forretningsmessig forhold med utenlandske "politisk utsatte personer". Kommisjonsdirektiv 2006/70/EF definerer hvilke personer som skal anses som "politisk utsatte personer". I direktivet er det bestemt at politisk utsatte personer bl.a. skal omfatte statsoverhoder, medlemmer av regjering, nasjonalforsamling og høyesterett, høytstående diplomater og offiserer samt deres ektefeller/samboere, foreldre og barn.

Tredje hvitvaskingsdirektiv fastsetter at medlemsstatene kan gjøre unntak fra deler av regelverket for kundeidentifikasjon for kunder som representerer en lav risiko for hvitvasking eller terrorfinansiering. Kommisjonsdirektiv 2006/70/EF angir noen tilfeller der kunden skal anses å utgjøre lav risiko. Som eksempler på dette nevner direktivet visse offentlige myndighetsorganer, visse juridiske personer underlagt tilsyn samt visse produkter med forhåndsbestemt beløpsgrense på 15 000 euro.

Tredje hvitvaskingsdirektiv tillater at medlemsstatene kan bestemme at visse institusjoner som utøver finansiell virksomhet av sporadisk eller svært begrenset omfang ikke skal omfattes av direktivet. Kommisjonsdirektivet 2006/70/EF fastsetter nærmere kriterier for hva som skal anses som sporadisk og svært begrenset omfang. Blant annet må den finansielle virksomheten være begrenset både sett i forhold til den totale virksomheten og med hensyn til den enkelte transaksjon. Nasjonale myndigheter må fastsette en beløpsgrense som den finansielle virksomheten ikke skal overstige. Den finansielle virksomheten skal videre være direkte relatert til hovedvirksomheten, og skal kun tilbys hovedvirksomhetens kunder.

Merknader

Regler om tiltak mot hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme er gitt i lov 20. juni 2003 nr. 41 om tiltak mot hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger mv. (hvitvaskingsloven) og forskrift 10. desember 2003 nr. 1487 om tiltak mot hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger mv. (hvitvaskingsforskriften), som trådte i kraft 1. januar 2004. Loven og forskriften gjennomfører EUs første og annet hvitvaskingsdirektiv, samt enkelte av anbefalingene fastsatt av den internasjonale organisasjonen Financial Action Task Force (FATF). Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF ble innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komiteens beslutning nr. 87/2006, jf. St.prp. nr. 6 (2006-2007), framlagt 10. november 2006.

Det vil være nødvendig å fastsette et særskilt lovgrunnlag for å gjennomføre kommisjonsdirektivets bestemmelser om endring av kundeidentifikasjonsprosedyrer. Gjeldende regelverk inneholder ikke bestemmelser om skjerpede identifikasjonskrav mht. "politisk utsatt person". Beslutningen i EØS-komiteen vil følgelig måtte tas med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Norge deltar som observatør i Kommisjonens hvitvaskingskomité. Aktuelle instanser involvert er Finansdepartementet og Kredittilsynet, som finner direktivet relevant og akseptabelt.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32006 L 0022 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/22/EF av 15. mars 2006 om minimumsbetingelser for gjennomføring av rådsforordning (EØF) nr. 3820/85 og (EØF) nr. 3821/85 med hensyn til sosiale bestemmelser innenfor vegtransportvirksomhet og om opphevelse av rådsdirektiv 88/599/EØF

Sammendrag av innhold

Direktivet erstatter gjeldende direktiv 88/599/EF. Hovedhensynene bak direktivet er å forbedre håndhevingen av kjøre- og hviletidsregelverket bl.a. ved å stille strengere krav til innholdet i kontrollene og øke kravet til antall kontroller. Direktivet har tatt høyde for innføringen av digital fartsskriver, som fører til mer tilgjengelige og presise data om førerens kjøre- og hviletid.

Medlemsstatene skal i henhold til artikkel 2 ha kontrollordninger som sørger for en hensiktsmessig og regelmessig kontroll av kjøre- og hviletid både langs vegen og i foretakene. For å oppnå dette skal 1 % av sjåførenes arbeidsdøgn kontrolleres. Det tilsvarer dagens krav. Dette tallet økes til 2 % fra 1. januar 2008 og til 3 % fra 1. januar 2010. Kommisjonen kan fastsette at dette tallet skal stige til 4 % fra 1. januar 2012 dersom over 90 % av kjøretøyene er utstyrt med digital fartsskriver. Videre skal minst 30 % av arbeidsdagene kontrolleres langs vei og minst 50 % skal kontrolleres hos foretakene fra 1. januar 2008. Inntil da er fordelingen henholdsvis 15 % og 30 %.

Direktivet stiller også krav til hvordan kontrollen skal foregå: infrastruktur og utstyr i forbindelse med kontroller langs veg, kontrollene skal være tilfeldige, og kontrollørene skal ikke forskjellsbehandle på grunnlag av kjøretøyets, førerens eller transportforetakets hjemland. Videre skal kontrollørene utstyres med en kontrolliste og nødvendig kontrollutstyr. Dette er spesifisert nærmere i vedlegg 1 A (for vegkontroll) og vedlegg 1 B (for bedriftskontroll) til direktivet. Kontrollutstyret skal gjøre det mulig å analysere data fra en digital fartsskriver og kontrollere diagramskiver. De kompetente myndigheter i medlemsstatene skal bistå hverandre med informasjon dersom det mangler data om en fører og det foreligger mistanke om at overtredelser har funnet sted.

Medlemsstatene kan etter artikkel 2 utpeke et organ som samordner kontrollene som utføres i medlemsstaten. Det skal utpekes et organ som er ansvarlig for å sørge for koordineringen med andre medlemsstaters tilsvarende organer om samarbeidskontroller, innsending av statistikk, å yte bistand til andre lands myndigheter og representasjon i den komiteen som skal utpekes av Kommisjonen i tråd med artikkel 12. Det skal arbeides aktivt for at medlemsstatene utveksler data, erfaringer, sikrer en harmonisert etterlevelse av regelverket og vurderer de nasjonale håndhevelses-strategiene. Dette kan gjøres gjennom komiteen eller andre organer Kommisjonen måtte peke ut. Antallet kontroller hvor myndighetene i to eller flere medlemsstater samordner sine kontroller økes fra to til seks ganger i året. Kontrollene skal utføres på samme tidspunkt, men på hvert lands område. Medlemsstatene pålegges å utveksle informasjon med hverandre om håndhevelsen av de sosiale bestemmelsene innenfor vegtransport. Informasjon skal utveksles minst en gang hvert halvår eller når en medlemsstat anmoder om det i enkelttilfelle. Medlemsstatene bør i denne sammenheng benytte seg av elektroniske systemer for utveksling av informasjon.

Det skal innføres et system for risikoklassifisering av bedrifter basert på antall overtredelser begått og alvorlighetsgraden av overtredelsene. Kommisjonen vil på bakgrunn av arbeidet i komiteen utvikle et slikt system. Systemet skal fungere slik at bedrifter i en høy risikoklasse skal kontrolleres grundigere og hyppigere enn andre. Kommisjonen vil videre fastsette retningslinjer for beste praksis med hensyn til håndhevelse. Dette skal også gjøres i samråd med komiteen som skal opprettes. Det skal videre utarbeides felles programmer for årlig utdanning av kontrollpersonell. Det skal etterstrebnes utveksling av personell mellom medlemsstatenes koordinerende kontrollorgan minst en gang i året.

Ved ferie, sykdom eller transport som er unntatt fra kjøre- og hviletidsbestemmelsene, skal føreren fremlegge et formular som er attestert av arbeidsgiveren. Formularet skal utarbeides av komiteen.

Merknader

Gjennomføring av direktivet skjer gjennom endringer i kjøre- og hviletidsforskriften. Det vil være hensiktsmessig å gjøre dette i forbindelse med gjennomføring av forordning (EF) nr. 561/2006 (jf. omtale nedenfor).

Artikkel 14 om rett til å forhandle med tredjeland, anses å ligge utenfor EØS-avtalens virkeområde. Dette anses imidlertid å følge av en generell forståelse av EØS-avtalen, jf. blant annet protokoll 1 til EØS-avtalen, slik at særskilt tilpasningstekst ikke anses nødvendig.

Sakkyndige instansers merknader

Norsk Transportarbeiderforbund har kommentert forslaget forut for vedtakelsen av direktivet. De er i utgangspunktet positive, men de frykter at en betydelig økning i kontrollene kan medføre en stor belastning på sjåførene. De er også opptatt av at kompetansen til kontrollpersonellet er tilstrekkelig god.

Når det gjelder forslag om at arbeidsgiveren kan utstede attester ved sykefravær m.m. påpeker Vegdirektoratet at et slikt system vil være utsatt for misbruk. Vegdirektoratet har videre påpekt at kontrollpunktene etter direktivet vil medføre en betydelig økning i innsatsen per kontroll. I dag er det verken krav til å kontrollere ukehvil eller hastighet ved vegkontroller. Det er imidlertid ikke nødvendig å gjennomføre alle kontrollpunktene dersom forholdene ikke ligger til rette for det. Siden Statens vegvesen ikke har myndighet til å gjennomføre fartskontroller, vil det heller ikke være relevant å kontrollere dette ved veg- eller driftskontroll.

Vegdirektoratet har i november 2006 beregnet antallet kontroller som må gjennomføres i tråd med artikkel 2. Disse beregningene viser at en kontrollandel på 1 % av sjåførenes arbeidsdøgn tilsvarer 160 000 årlige kontroller. En kontrollandel på 2 % gir 320 000 kontroller, og 3 % tilsvarer 480 000 kontroller.

Det gjeldende antallet kontroller i tråd med direktiv 88/599/EØF har siden EØS-avtalen trådte i kraft for Norge vært 320 000. Dette betyr at vi først fra 2010 vil oppleve en økning av antallet kontroller som må gjennomføres årlig i forholdet til nivået for 2006. Da skal kontrollandelen øke til 3 % av sjåførenes arbeidsdøgn. Kontrollen vil være tidkrevende der sjåførene og virksomhetene har brukt biler med både analog og digital fartsskriver. Den gradvise økningen av antallet kontroller vil likevel ikke medføre en tilsvarende økning i ressursbruken fordi den økende bruken av digital fartsskriver vil gjøre kontrollen raskere. Økt krav til kontrollmengde vil altså i en viss grad oppveies av kortere tidsbruk pr. kontroll. Det er derfor lite trolig at de økte kravene til antallet kontroller vil medføre særlig økning i ressursbehovet hos kontrollmyndighetene. Samferdselsdepartementet vil legge vekt på at kontrollsystemet kan implementeres på en mest mulig effektiv måte.

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Miljøverndepartementet og Finansdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 0561 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 561/2006 av 15. mars 2006 om harmonisering av visse sosiale bestemmelser innenfor vegtransport og om endring av rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt opphevelse av rådsforordning (EØF) nr. 3820/85

Sammendrag av innhold

Bakgrunn:

Kommisjonen fremmet i 2001 et forslag til ny forordning KOM (2001) 573 endelig om å erstatte forordning (EØF) nr. 3820/85 av 20. desember 1985 om harmonisering av visse bestemmelser på det sosiale området innen vegtransport. Forslaget er hjemlet i Romatraktatens artikkel 71 og fremsatt i henhold til prosedyren i artikkel 251. I KOM (2003) 490 endelig har Kommisjonen revidert sitt opprinnelige forslag etter at Rådet og Europaparlamentet har hatt sin 1. høring. Etter å ha gått til forlikprosedyren kom Europaparlamentet og Rådet frem til et kompromiss som ble endelig vedtatt den 15. mars 2006, og publisert i EU-tidende 11. april 2006 som forordning (EF) nr. 561/2006 (heretter forordningen).

Forordningen inneholder følgende hovedendringer i forhold til gjeldende kjøre- og hviletidsregler:

- Endringer av arbeidsvilkårene hva gjelder kjøretid, pauser og hviletid
- Sanksjonsmuligheter for overtredelser som er begått utenfor sanksjonerende medlemslands område
- Utvidelse av målbare tidsperioder som kan kontrolleres blant annet ved å utnytte fordelene ved digital fartsskriver
- Antall og omfang av de generelle unntakene fra regelverket begrenses
- Det innføres medansvar for andre aktører i transportkjeden.

Endringene skal tydeliggjøre og forenkle bestemmelsene om kjøre- og hviletid, ajourføre unntakene i lys av utviklingen, avskaffe ordninger som er vanskelig å kontrollere, gi klarere definisjoner, samt tydeliggjøre forpliktelser for arbeidstaker og arbeidsgiver. I tillegg innføres det i artikkel 27 en frist for innføring av digital fartsskriver med ikrafttredelsesdato 1. mai 2006.

Kapittel 1 Innledende bestemmelser:

Forordningens formål (artikkel 1) er i hovedtrekk å harmonisere konkurransevilkårene innenfor vegtransport, å forbedre arbeidsvilkårene og å styrke trafikksikkerheten. I tillegg skal forordningen

bedre kontrollen og håndhevelsen av kjøre- og hviletidsregelverket og bedre arbeidspraksisen i vegtransportyrket.

Forordningen stedlige virkeområde (artikkel 2 nr. 2 og 3) er, uavhengig av kjøretøyets registreringsland, vegtransport som utføres innenfor EU, EØS-området og Sveits. For transport som foregår delvis utenfor dette området gjelder AETR-avtalen for hele transporten dersom kjøretøyet er registrert i et EU- eller AETR-land, mens AETR-avtalen bare gjelder for den delen av transporten som utføres innenfor EU- eller AETR-land dersom kjøretøyet er registrert i et land som ikke er medlem av EU/AETR. Dette kan skape problemer i en overgangsfase inntil AETR-avtalen er oppdatert slik at bestemmelsene der samsvarer med forordningen. Det pågår imidlertid arbeid for å endre AETR, slik at denne overgangsperioden blir kortest mulig.

Forordningens saklige virkeområde (artikkel 2 nr. 1) angis positivt ved at forordningen gjelder kjøretøyer som brukes til godstransport, hvis tillatte totalvekt inkludert tilhenger eller semitrailer overstiger 3,5 tonn. I tillegg omfattes kjøretøyer som benyttes til persontransport dersom kjøretøyet er konstruert eller innrettet til og har til formål å transportere mer enn 9 personer (inklusive fører). Angivelsen av hvilke godskjøretøyer som omfattes er videre enn i dag, hvor det er den aktuelle vogntogvekten som må overstige 3,5 tonn dersom bilen har lavere tillatt totalvekt enn 3,5 tonn for at reglene skal gjelde. Dette vil medføre at en stor gruppe varebiler vil måtte installere fartsskriver og følge bestemmelsene i forordningen.

Artikkel 3 omhandler unntak som skal gjelde i hele virkeområdet. Det gjelder hovedsakelig kjøretøyer som kun transporterer innenfor et begrenset område og/eller med et formål som gjør at de ikke er en naturlig del av transportmarkedet. Flere av dagens unntak er videreført, noen er justert noe, enkelte er fjernet, og noen er flyttet over til artikkel 13 slik at det vil være opp til medlemslandene å unnta dem (se nedenfor). De førerne som gjennom sin kjøring er fritatt etter artikkel 3 a) skal likevel sikres tilstrekkelig beskyttelse i nasjonal lovgivning. I Norge vil de nyte slik beskyttelse gjennom arbeidstidsbestemmelsene i arbeidsmiljøloven.

I forhold til dagens regler er en del nye definisjoner (artikkel 4) tatt inn for å klargjøre begrepene kjøretid, pause, annen arbeidstid, daglig hviletid, ukentlig hviletid, kjøretid, kjøreperiode, flerbemannet kjøretøy og transportvirksomhet. Definisjonen av vegtransport er formulert slik at kjøring som helt eller delvis foregår på "offentlig veg" skal være omfattet. Det er inntatt en presisering av at pause er en periode som utelukkende skal brukes til rekreasjon. I forordningen er det tatt inn en henvisning til definisjonen av arbeidstid i direktiv 2002/15/EF av 11. mars 2002 om organisering av arbeidstiden til personer som utfører mobilt arbeid innenfor vegtransport (arbeidstidsdirektivet), slik at "kjøretid" og "annet arbeid" til sammen vil utgjøre "arbeidstid" etter arbeidstidsdirektivet. Dette vil bl.a. gjøre det mulig å registrere arbeidstiden ved hjelp av en digital fartsskriver, gjøre etterlevelsen og kontrollen med reglene enklere og forhindre motstrid mellom de to regelsettene.

Kapittel 2 Medfølgende personale, kjøretid, pauser og hviletid:

Bestemmelsene om krav til alder og utdanning (artikkel 5 nr. 1, 2 og 4 i forordning (EØF) nr. 3820/85) er tatt ut av kjøre- og hviletidsreglene og skal følge av direktiv 2003/59/EF (opplæringsdirektivet – jf. EØS-komiteens beslutning nr. 64/2006 og St.prp. nr. 11 (2006-2007) fra den tid bestemmelsene der trer i kraft, se artikkel 28. Artikkel 5 i forordningen inneholder fortsatt krav til minstealder for konduktører og hjelpere.

Forordningen inneholder i artikkel 6 bestemmelser om maksimal kjøretid pr dag, pr uke og pr 14-dagers periode. Den daglige kjøretiden må ikke overstige ni timer, men kan to ganger i løpet av en arbeidsuke utvides til 10 timer. Det er en maksimal kjøretid på 56 timer pr uke, og den maksimale arbeidstiden som følger av arbeidstidsdirektivet (60 timer pr uke) må ikke overskrides. Det innebærer en reduksjon av den teoretisk maksimale lengden på ukentlig kjøretid. I løpet av to etterfølgende uker skal det ikke kjøres i mer enn 90 timer tilsammen.

Artikkel 7 krever at føreren avholder en pause på minst 45 minutter etter fire og en halv times kjøring, med mindre vedkommende påbegynner en døgn- eller ukehvil. Denne pausen kan deles opp i en pause på minst 15 minutter og en ny pause på minst 30 minutter fordelt over kjøreperioden.

Normal daglig hviletid skal være minst 11 timer. Hvileperioden kan maksimalt tre ganger i løpet av en uke deles opp i to perioder, hvorav den ene er på minst tre timer og den andre er på minst

ni timer. Det gjelder ikke lenger noen regler om kompensasjon for redusert døgnhvil, siden det i tillegg skal avholdes en ekstra hvileperiode hvis det tas en redusert døgnhvil. Ukehvilen skal ifølge artikkel 8 og 4 være på minst 45 sammenhengende timer. Denne kan på visse vilkår reduseres til minst 24 sammenhengende timer. Sjøfødrene skal ha en regulær ukentlig hvile minst én gang pr. to påfølgende uker.

Det er (i artikkel 6 nr. 5 og artikkel 9) nøye beskrevet hva som skal regnes som annet arbeid, og dermed tas i betraktning ved beregningen av hvileperiodene. Det er også beskrevet hva som skal regnes som pause eller hvil. Det er adgang til å kunne avbryte en normal daglig hviletid som avholdes mens fører ledsager et kjøretøy om bord på ferge eller tog inntil to ganger i til sammen høyst en time.

Kapittel 3 Transportbedriftenes ansvar:

Transportvirksomhetene er etter artikkel 10 ansvarlige for at sjåfødrene ikke avlønnes slik at trafikksikkerheten stilles i fare eller forordningen lettere kan brytes. De er videre ansvarlige for å tilrettelegge arbeidet til sjåfødrene slik at reglene ikke brytes. Dette gjelder også overtredelser på andre lands territorium. Bedriftene skal sikre data fra fartsskriveren med en nærmere fastsatt regelmessighet. Det er krav til oppbevaring av dataene i minst 12 måneder etter registrerings-tidspunktet. På anmodning fra kontrollør skal de nedlastede data legges frem enten ved kontroll i bedriftens lokaler, eller via en fjernoverføring av elektroniske data. Andre ledd i transportkjeden skal sørge for at transporttidsplaner er i samsvar med bestemmelsene i forordningen.

Kapittel 4 Unntak:

Artikkel 11 gir medlemsstatene adgang til å vedta strengere regler for innenlands transport enn det som følger av artikkel 6-9. Norge har ikke benyttet seg av denne muligheten ved gjennomføringen av dagens regelverk.

Artikkel 12 viderefører regelen om at det ved uforutsette hendelser der det er nødvendig av hensyn til sikkerheten til personer, kjøretøyet eller lasten kan kjøres lenger enn det som følger av artikkel 6-9.

Etter artikkel 13 kan medlemsstatene selv fastsette unntak fra artikkel 5-9. Det er nærmere angitt hvilke tilfeller dette gjelder. Konkurrans hensyn og bruksendringer for enkelte typer kjøretøy tilsier at det er hensiktsmessig å vurdere hvilke kjøretøygrupper som skal unntas for Norge. Dette må vurderes grundig i implementeringsprosessen. Et nytt unntak er at kjøretøy som anvendes innenfor områder som på forhånd er avgrenset og som har en befolkningstetthet på mindre enn 5 innbyggere pr. kvadratkilometer kan unntas på nærmere angitte vilkår. Et slikt unntak må godkjennes av Kommisjonen (for Norges vedkommende EFTAs overvåkingsorgan).

Medlemsstatene har dispensasjonsmyndighet etter artikkel 14 for transport som utføres under ekstraordinære omstendigheter. Slik dispensasjon krever godkjenning av Kommisjonen (for Norges vedkommende EFTAs overvåkingsorgan), i nødtilfeller kan Kommisjonen (EFTAs overvåkingsorgan) varsles i etterkant.

Kapittel 5 Kontroll og sanksjoner:

Ifølge artikkel 16 skal førere av kjøretøyer som ikke er utstyrt med fartsskriver dokumentere kjøre- og hviletiden ved hjelp av tidtabell og tjenesteliste. Dette gjelder innenlands busstrafikk i rute og kortere internasjonal rutetraffic nær grensen. Denne bestemmelsen viderefører artikkel 14 i forordning (EØF) nr. 3820/85.

Medlemsstatene blir etter artikkel 17 ilagt rapporteringsplikt tilsvarende den som gjelder etter forordning (EØF) nr. 3820/85 i dag. Videre skal medlemsstatene etter artikkel 18 gjennomføre de nødvendige tiltak for å gjennomføre forordningen.

Det skal etter artikkel 19 fastsettes nasjonale bestemmelser om sanksjonering av overtredelser av forordningen. Sanksjonene skal stå i rimelig forhold til overtredelsen og virke avskrekkende. De kompetente myndighetene i medlemsstatene har mulighet til å ilegge sanksjoner for overtredelser av forordningen når overtredelsen konstateres på medlemsstatens område, og

også dersom overtredelsen er skjedd utenfor dens område (prinsippet om ekstraterritorialitet). Det oppstilles videre et bestilleransvar i artikkel 19 nr. 4.

Det er uttrykkelig uttalt at man skal unngå dobbelt forfølgning for samme overtredelse av forordningen og forordning (EØF) nr. 3821/85. Sjåførene skal utstyres med et bevis for at det er innledet rettsforfølgelse eller iverksatt straffereaksjoner for en overtredelse. Dette beviset skal medbringes inntil overtredelsen ikke lenger kan sanksjoneres.

I tilfeller hvor medlemsstatene mener regelverket er overtrådt slik at det kan utgjøre en fare for trafikksikkerheten, kan kjøretøyet blokkeres inntil årsaken til overtredelsen er avhjulpet. I tillegg kan virksomhetens løyve/fellesskapstillatelse inndras, suspenderes eller begrenses. Tilsvarende gjelder førerkortet til overtredende sjåfør. Dagens regler om medlemsstatenes bistand overfor hverandre og utveksling av opplysninger videreføres, mens det foreslås innføring av en plikt for medlemsstatene til regelmessig å sende hverandre og Kommisjonen alle relevante opplysninger om den nasjonale fortolkning og anvendelse av forordningens bestemmelser. Kommisjonen skal bistås av et utvalg av representanter fra medlemsstatene. Dette utvalget er det samme som etter forordning (EØF) nr. 3821/85 artikkel 18 nr. 1. Hvis det viser seg å være ulik forståelse eller praktisering av reglene i de ulike medlemsstatene, skal dette utvalget drøfte spørsmålene.

Kapittel 6 Avsluttende bestemmelser:

Artikkel 26 endrer enkelte bestemmelser i forordning (EØF) nr. 3821/85. Definisjonene i forordningens artikkel 4 skal være bestemmende for virkeområdet til forordning (EØF) nr. 3821/85, dvs. plikten til å bruke fartsskriver skal avhenge av om kjøretøyet faller inn under forordningen eller ikke. Det oppstilles en frist til 31. desember 2007 for de kjøretøyene som tidligere var fritatt fra kravet til å ha installert fartsskriver som nå vil være omfattet av dette kravet til å installere fartsskriver. Reglene for oppbevaring av diagramskiver, nedlastede data og utskrifter fra digital fartsskriver (forordning (EØF) nr. 3821/85 artikkel 14) justeres.

Reglene om registrering av opplysninger når sjåførkortet er skadet, ikke virker eller ikke er i sjåførens besittelse og reglene om hva som skal fremvises ved kontroll (forordning (EØF) nr. 3821/85 artikkel 15). Videre er det en justering av hvilke symboler på fartsskriveren som skal registrere de ulike aktivitetene til føreren. Fra 1. mai 2006 skal føreren ha med seg dokumentasjon på sin kjøre- og hviletid de siste 15 dagene, i form av diagramskiver, sjåførkortet og/eller utskrifter fra digital fartsskriver. Fra 1. januar 2008 forlenges denne perioden til 28 dager. En kontrollør kan også kreve annen dokumentasjon på at reglene er overholdt.

Artikkel 27 endrer fristene for innføring av digital fartsskriver i forordning (EF) nr. 2135/98 artikkel 2. Den nye ordlyden er slik at kjøretøy som registreres første gang tjue dager etter publiseringen av forordningen skal ha installert en digital fartsskriver. Videre er medlemslandene forpliktet til å utstede fartsskriverkort innen samme dato. Siden forordningen ble publisert 11. april 2006, er denne fristen 1. mai 2006. Samme ikrafttredelsesdato gjelder ifølge artikkel 29 for artikkel 10 nr. 5 og artikkel 26 nr. 3 og 4. Resten av forordningen trer i kraft den 11. april 2007. Artikkel 27 vil ikke få noen formell betydning for Norge før forordningen er behandlet av EØS-komiteen, tatt inn i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett. Dette kan skape praktiske ulikheter for de norske transportbedriftene som utfører internasjonal transport i EØS-området. Ved kontroll i et EU-land kan det være vanskelig å dokumentere at artikkel 27 ikke har noen virkning overfor norske transportører. Siden nye kjøretøy i dag leveres med digital fartsskriver inninstallert fra produsenten, vil problemene i praksis bare oppstå for de som av ulike årsaker likevel har en analog fartsskriver i kjøretøy som er registrert etter 1. mai. For å unngå slike problemer arbeides det med en snarlig implementering av forordningen, slik at fristene nevnt i artikkel 27 vil avvike minst mulig fra den dagen dette er norsk rett.

Etter artikkel 28 skal forordning (EØF) nr. 3820/85 oppheves og erstattes av forordningen. Likevel skal artikkel 5 nr. 1, 2 og 4 gjelde inntil opplæringsdirektivet avløser bestemmelsene som angitt ovenfor.

Merknader

Forordningen vil kreve en fullstendig revisjon av dagens kjøre- og hviletidsforskrift. Det er etter artikkel 13 omfattende adgang til å gi nasjonale unntak fra reglene. Dette må vurderes nøye i samråd med næringen.

De administrative konsekvensene blir små utover opplæring og tilvenning til nye regler for kontrollmyndighetene.

Forordningen får økonomiske konsekvenser for transportnæringen på flere måter. For det første ved at nye grupper kjøretøy faller inn under forordningens virkeområde, bl.a. postbiler og "minibusser". Videre ved at den maksimale ukentlige kjøretiden blir redusert og lengden på døgnhvilen økes. En innføring vil imidlertid føre til samfunnsøkonomiske gevinster ved redusert ulykkesrisiko for disse kjøretøyene. I tillegg vil et tydeligere regelsett og klare ansvarsregler kunne få positive følger for konkurransen på transportmarkedet.

Forordningen artikkel 23 inneholder en rett for Fellesskapet til å forhandle med tredjeland om gjennomføring av forordningen, som anses ligge utenfor EØS-avtalens virkeområde. Dette anses imidlertid å følge av generell forståelse av EØS-avtalen, jf blant annet protokoll 1 til EØS-avtalen, slik at særskilt tilpasningstekst ikke anses nødvendig.

Artikkel 19 inneholder bestemmelser om straff. Straffebestemmelser er ikke en del av EØS-avtalen, men generelt har vi plikt til å gjennomføre bestemmelsene på en effektiv måte. Plikten til effektiv gjennomføring følger av artikkel 19 nr. 1 og nr. 4. Artikkel 19 nr. 2 om at medlemslandene skal gi kompetent myndighet hjemmel til å ilegge sanksjoner for overtredelser som konstateres i Norge, men som er begått i andre land, går lenger i retning av å harmonisere sanksjonsreglene, og straff når det er sanksjonen vi nasjonalt har valgt. Plikten er imidlertid knyttet til begrepet "sanksjon", slik at det er opp til hver enkelt stat å velge sanksjonsform. Det at vi i Norge har valgt straff etter vegtrafikkloven § 31 i form av bøter eller fengsel inntil ett år gjør således ikke at det er en strafferettslig bestemmelse som faller utenfor EØS-avtalens saklige virkeområde. Justis- og politidepartementet har konkludert med at det er behov for en ny og klar lov hjemmel for å gjennomføre forordningen artikkel 19 nr. 2. Samferdselsdepartementet legger derfor til grunn at det er nødvendig med lovendring for å gjennomføre bestemmelsen, og at det derfor må tas forbehold om Stortingets samtykke i samsvar med EØS-avtalen artikkel 103 når forordningen innlemmes i EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

Det opprinnelige forslaget har tidligere vært på høring, og høringsinstansene har vært gjennomgående positive til de nye reglene. Den endelige forordningen avviker imidlertid fra det opprinnelige forslaget på flere punkter. Vegdirektoratet mener den nye forordningen er tilfredsstillende ut fra hensynene nevnt i artikkel 1.

Det kreves ikke lovendring for å reagere på overtredelser som forutsatt i artikkel 21 i forordningen fordi politiet allerede har slik myndighet. Vegdirektoratet har likevel påpekt at det er ønskelig med en endring i vegtrafikkloven for at begge kontrollmyndighetene skal kunne håndheve reglene på samme måte.

I høringsrunden ble det også påpekt at lønn i form av bonus eller tillegg for transportert godsmengde (forordningens artikkel 10 nr. 1) bør forbyes fullstendig, da det er umulig å håndheve en slik bestemmelse. Kommisjonen viser til at bestemmelsen videreføres for å understreke betydningen av at foretak/arbeidsgiver ikke ansvarsfritt skal kunne presse sjåførere til å arbeide i lange perioder.

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Miljøverndepartementet og Finansdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Kapittel VI Sivil luftfart

32006 R 1546 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1546/2006 av 4. oktober 2006 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 622/2003 om fastsettelse av tiltak for gjennomføring av felles grunnleggende standarder for luftfartssikkerhet

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordningen er et initiativ fra Kommisjonen og gjennomfører begrensninger på hva passasjerer kan ha i håndbagasjen når de passerer sikkerhetskontrollen. I august i år ble det avslørt et planlagt terrorangrep på flygninger mellom Storbritannia og USA, der det skulle benyttes flytende eksplosiver. Kommisjonen har på bakgrunn av dette vedtatt en forordning som forbyr passasjerer å ta med flytende væske i håndbagasjen. Dette inkluderer slike ting som tannpasta, hårgelé, kremer, all slags drikke, parfyme og lignende.

Det er imidlertid gjort unntak for beholdere på 100 ml (1 dl) eller mindre. Passasjerene kan ta med det antall beholdere som får plass i en gjennomsiktig plastpose som kan lukkes. Plastposen skal ha et volum på maksimalt 1 liter. Videre kan passasjerer ta med seg medisiner eller spediadiett som er nødvendig på flyturen, dette inkluderer barnemat. På forespørsel skal passasjerer kunne verifisere at innholdet er i samsvar med unntaket i forordningen. De nye reglene vil ikke være til hinder for at man kan handle for eksempel mineralvann, kosmetikk og andre "tax-free"-varer etter sikkerhetskontrollen. Det er ikke gjort endringer i regelverket for hva en kan sende med innsjekket bagasje.

Videre må passasjerer ta av jakker, frakker og kåper, slik at dette kan gjennomlyses separat i sikkerhetskontrollen.

Passasjerer må også ta større elektriske artikler ut av håndbagasjen, slik at disse kan gjennomlyses separat. Dette vil omfatte for eksempel PC, kamera og håndholdte spill.

Det er også vedtatt å redusere størrelsen på håndbagasjen til 56 cm x 45 cm x 25 cm, men med unntaksregler for verdifulle gjenstander, som for eksempel musikkinstrument.

Reglene trådte i kraft 20 dager etter publiseringen i EU-tidende, med unntak av de nye reglene om størrelsen på håndbagasje som vil tre i kraft 6 måneder etter publiseringen.

Merknader

EU-regelverket på dette området er basert på at en har gjennomført det samme regelverket på alle lufthavner innenfor EU/EØS-området, såkalt "one-stop security". Dette medfører at passasjerer som flyr innenfor EU/EØS-området slipper med bare en sikkerhetskontroll. Norge har gjennomført øvrig regelverk på området og er en del av området som omfattes og praktiserer "one-stop security".

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1546/2006 ble kunngjort i EU-tidende 17. oktober 2006. Første del av regelverket trådte i kraft 6. november 2006 innenfor EU. For å unngå at passasjerer fra Norge skulle bli behandlet som "urene", dvs. fraktet med buss ved ankomst til flyplassen og eventuelt måtte gå igjennom en ny sikkerhetskontroll, har Luftfartstilsynet vedtatt en forskrift som gjennomfører tilsvarende regelverk som Kommisjonsforordningen. Forskriften trådte i kraft 6. november 2006.

Sakkyndige instansers merknader

Luftfartstilsynet anbefaler at rettsakten tas inn i EØS-avtalen. Samferdselsdepartementet har gitt sin tilslutning til dette.

Vedlegg XIV Konkurranseregler

32006 R 1419 Rådsforordning (EF) nr. 1419/2006 av 25. september 2006 om oppheving av forordning (EØF) nr. 4056/86 om fastsettelse av nærmere regler for anvendelse av traktatens artikkel 85 og 86 på sjøtransport, og om endring av forordning (EF) nr. 1/2003 med hensyn til utvidelse av dens virkeområde til å omfatte kabotasje og internasjonal trampfart

Sammendrag av innhold

Rådsforordning (EF) nr. 1419/2006 opphever [rådsforordning \(EØF\) nr. 4056/86](#) som fastsetter unntak for gruppeunntaket for samarbeid mellom medlemmene i linjekonferanser i artikkel 1 (3) (b) og (c), artikkel 3 til 7, artikkel 8(2) og artikkel 26. Disse bestemmelsene skal gjelde i en overgangsperiode på to år. Forordningen opphever også artikkel 32 i rådsforordning (EF) 1/2003, slik at Kommisjonen får kompetanse til å anvende og håndheve konkurransereglene på sjøtransport, inklusive trampfart.

Rådsforordning (EØF) nr. 4056/86 regulerer anvendelsen av EF-traktatens artikkel 85 og 86 (nåværende artikkel 81 og 82) på sjøtransportområdet. Forordningen gir Kommisjonen prosessuell kompetanse til å håndheve nåværende artikkel 81 og 82 på sjøtransportområdet, siden sjøtransport ikke er underlagt de generelle prosessuelle bestemmelsene i rådsforordning (EØF) nr. 17/62, et unntak som er videreført ved artikkel 32 i rådsforordning (EF) nr. 1/2003.

Forordning (EØF) nr. 4056/86 fastsetter i artikkel 1(3)(b) og (c), artikkel 3 til 7, artikkel 8(2) og artikkel 26 at prissamarbeid, markedsdeling og kvotefordeling i linjekonferanser, på nærmere angitte vilkår er unntatt (gruppeunntak) fra de generelle forbudene i EF-traktaten mot konkurransebegrensende samarbeid og utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling. Gruppeunntaket er i motsetning til de fleste andre gruppeunntak tidsubegrenset, og har ikke vært revidert siden forordningen trådte i kraft for snart tjue år siden.

Merknader

Rådsforordning (EØF) nr. 4056/86 er inkorporert i EØS-avtalen, og gjennomført i norsk rett ved forskrift av 4. desember 1992 nr. 964 om materielle konkurranseregler kapittel XI. De prosessuelle reglene i rådsforordning (EØF) nr. 4056/86 er gjennomført i forskrift av 4. desember 1992 nr. 966 om prosessuelle konkurranseregler i EØS-avtalen m.v. kapittel IX artikkel 10-26. Forskriftene er gitt med hjemmel i lov av 27. november 1992 nr. 110 om konkurranseregler i EØS-avtalen m.v.

Ettersom Kommisjonens kompetanse vil utvides ved rådsforordning (EF) nr. 1419/2006, slik at den omfatter nasjonal kystfart og trampfart, vil også kompetansen for EFTAs overvåkningsorgan til å håndheve EØS-avtalen artikkel 53 og 54 utvides tilsvarende. Da norske konkurransemyndigheter har hjemmel til å håndheve EØS-avtalen artikkel 53 og 54 (jf. EØS-konkurranseloven § 6 og konkurranseeloven § 9) vil oppheving av artikkel 32 i rådsforordning (EF) nr. 1/2003 også føre til at norske konkurransemyndigheters kompetanse til å anvende EØS-avtalen artikkel 53 og 54 utvides. Muligheten til å anvende forbudsbestemmelsene i konkurranseeloven § 10 og § 11 på nasjonal kystfart og trampfart vil innsnevres tilsvarende, ettersom EØS-avtalen skal ha forrang i forhold til konkurranseeloven.

Gjennomføring av forordningen i norsk rett vil kreve at Norge sier opp FNs konvensjon av 6. april 1974 om et regelverk for linjekonferansers virksomhet (UNCTAD Code of Conduct for liner conferences (UNCTAD CC)). En oppsigelse av denne konvensjonen krever igjen oppheving av lov 8. juni 1986 nr. 55 om linjekonferanser m.v., som gjennomfører konvensjonen i norsk rett, samt forskrift av 6. desember 1985 om linjekonferanser. Beslutningen i EØS-komiteen vil følgelig måtte tas med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Rådsforordning (EF) nr. 1419/2006 kan for øvrig gjennomføres i norsk rett ved en endring i forskrift 4. desember 1992 nr. 964 om materielle konkurranseregler kapittel XI og en endring i forskrift av 4. desember 1992 nr. 966 om prosessuelle konkurranseregler i EØS-avtalen m.v. kapittel IX artikkel 10-26, som inneholder de prosessuelle reglene i rådsforordning (EØF) nr. 4056/86, samt i kapittel II, som gjennomfører rådsforordning (EF) nr. 1/2003.

Forskriftene er gitt med hjemmel i lov av 27. november 1992 nr. 110 om konkurranseregler i EØS-avtalen m.v.

Ved opphevingen av gruppeunntaket vil de tradisjonelle linjekonferansene forbys. De tidligere deltakere i linjekonferanser vil bli underlagt samme konkurransevilkår som norske rederier i linjefart. For transportbrukerne kan endringen få positive virkninger ved at konkurransen øker. Trampfart og innenriksfart er allerede i dag underlagt konkurranseregler. Håndheving tilligger nasjonale myndigheter.

Verken de regler forordningen legger opp til om oppheving av gruppeunntaket for samarbeid i linjekonferanser eller oppsigelse av UNCTAD-konvensjonen vil berøre eksisterende norske skipsfartsinteresser. Dette er fordi ingen norske rederier opererer i linjekonferanser og ingen linjekonferanser betjener norske havner.

Gjennomføringen av forordningen vil derfor ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonen sendte i 2003 ut et [høringsnotat](#) med en rekke konkrete spørsmål med tanke på revisjon av gruppeunntaket i rådsforordning (EØF) nr. 4056/86. Det ble avholdt møte mellom representanter fra det daværende Arbeids- og administrasjonsdepartementet (nå Fornyings- og administrasjonsdepartementet), Nærings- og Handelsdepartementet og Konkurransetilsynet den 27. mai 2003 for å vurdere hvorvidt det var ønskelig å gi innspill til Kommisjonen. Det var enighet om at norske myndigheter skulle stille seg positive til at det ble foretatt en gjennomgang av rådsforordning (EØF) nr. 4056/86, men at det ikke var behov for å gi innspill på det daværende tidspunkt.

Den 15. oktober 2004 kom Kommisjonens hvitbok om revisjon av rådsforordning (EØF) nr. 4056/86 på høring. Kommisjonens oppfatning var at gruppeunntaket ikke oppfyller vilkårene i EF-traktaten artikkel 81(3) slik markedet ser ut i dag, og at det derfor ikke kan opprettholdes.

Konkurransetilsynet hadde en høringsrunde på hvitboken i Norge, og mottok svar fra Norges Rederiforbund, Transportbrukernes Fellesorganisasjon og Næringslivets Hovedorganisasjon. Ingen av organisasjonene var uenige i de foreslåtte endringene, men Norges Rederiforbund pekte på at det kunne være behov for retningslinjer fra Kommisjonen for å forebygge den rettsusikkerhet som kunne oppstå ved at trampfart faller inn under Kommisjonens håndhevingskompetanse. Videre ble det opplyst om behov for mer presise definisjoner av sentrale begrep som "linjefart", "trampfart" og "spesialisert transport" i konkurranseregleverket og veiledninger.

Norske myndigheter sendte 16. desember 2004 etter høringen av berørte i Norge en uttalelse om hvitboken til Kommisjonen. I brevet ble det gitt støtte til revisjon av rådsforordning (EØF) nr. 4056/86 og at trampfart og innenriksfart underlegges konkurransereglene. Dette vil styrke håndhevingen av konkurranse-reglene for disse markedene innen maritim transport, og bidrar til en ensartet anvendelse av EØS-konkurransereglene. Samtidig ba en om at Kommisjonen utarbeider tilstrekkelige veiledninger for å redusere rettsusikkerheten som vil oppstå som følge av manglende rettspraksis. Det ble også etterlyst mer presise definisjoner av ulike fartstyper. På

bakgrunn av skipsfartens globale karakter ble det også påpekt at det var behov for en mest mulig harmonisert konkurranselovgivning for linjekonferanser i forhold andre land, særlig USA.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet sendte 6. februar 2006 Kommisjonens vedtatte forslag på høring til berørte i Norge. Bare Norges Rederiforbund hadde merknader. Ifølge Rederiforbundet deltar ingen norske rederier i linjekonferanse samarbeid, men konkurrerer i markeder der dette er utbredt.

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for konkurransesaker, der Fornyings- og administrasjonsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

32006 R 1459 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1459/2006 av 28. september 2006 om anvendelse av artikkel 81 nr. 3 i traktaten på visse grupper av avtaler og samordnet opptreden som gjelder tariffkonsultasjoner om transport av passasjerer ved ruteflygning og fordeling av tidsluker i lufthavnene

Sammenheng av innhold

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1459/2006 fastsetter med hjemmel i Romatraktaten art. 81 nr. 3 et såkalt gruppeunntak fra forbudet mot konkurransebegrensende samarbeid i Romatraktaten art. 81 nr. 1. Unntaket gjelder to typer samarbeid på luftfartsområdet; fordeling av avgangs- og landingstidspunkter i lufthavnene, såkalte tidsluker ("slots"), og tariffkonsultasjoner mellom flyselskap med sikte på å oppnå interlining. Interlining vil si at en passasjer kan reise med to eller flere flyselskaper på én og samme billett. Ordningen utvider forbrukernes utvalg av flyreiser ved at de kan kombinere rutene fra flere flyselskaper. Interlining forenkler også flybytte for passasjerene ved at de slipper å hente bagasjen og sjekke inn på nytt ved hvert bytte. Flyselskapene kan oppnå interlining på flere måter; multilaterale tariffkonsultasjoner i regi av IATA (International Air Transport Association), globale allianser mellom flyselskaper, "code-sharing"-avtaler og bilaterale avtaler.

Gruppeunntaket dels erstatter det tidligere gruppeunntaket i kommisjonsforordning (EØF) nr. 1617/93 på luftfartsområdet for flyvninger mellom lufthavner i EU, og dels fastsetter et nytt gruppeunntak for flyvninger mellom EU og tredjeland. Gruppeunntaket er todelt:

- Gruppeunntaket fastsetter for det første unntak for fordeling av tidsluker samt interlining for trafikk mellom lufthavner i EU. Dette unntaket erstatter kommisjonsforordning (EF) nr. 1617/93, og gis varighet frem til 31. desember 2006. Etter dette tidspunktet vil den generelle forbuds- og unntaksbestemmelsen i Romatraktaten art. 81 gjelde. På grunn av EØS-avtalen og EUs luftfartsavtale med Sveits, fastsetter gruppeunntaket etter art. 81 også unntak for interliningavtaler for flyvninger mellom EU og hhv. Norge/Island/Liechtenstein og Sveits. Dette innebærer at etter innlemmelse av forordningen i EØS-avtalen, vil gruppeunntaket få anvendelse på flyvninger mellom Norge og Sveits. Dette anses som akseptabelt av norske samferdsels- og konkurransemyndigheter.

- For det annet fastsetter forordningen et nytt gruppeunntak for interliningavtaler for flyvninger mellom lufthavner i EU og lufthavner i tredjeland. Det skilles mellom avtaler med USA/Australia, hvor unntaket gis varighet frem til 30. juni 2007, og avtaler med øvrige tredjeland, som gis unntak frem til 31. oktober 2007. Årsaken til dette er at USA og Australia er i ferd med å gå gjennom sin politikk mht. tariffkonsultasjoner i regi av IATA, og at dette forventes å være ferdigstilt innen juni 2007. Foretakene pålegges å sende inn informasjon til Kommisjonen eller medlemsstatene om forholdet mellom tariffkonsultasjoner og faktisk interlining for hver IATA-sesong fra 1. mai 2004. På bakgrunn av denne informasjonen vil Kommisjonen vurdere hvorvidt det fortsatt er grunnlag for å opprettholde unntaket.

Forordningen gis tilbakevirkende kraft for så vidt gjelder avtaler, beslutninger og samordnet oppreden som eksisterte på det tidspunkt forordningen trådte i kraft.

Begrunnelse for det nye regelverket:

Når det gjelder flyvninger mellom lufthavner i EU, viser Kommisjonen til at vilkårene for et gruppeunntak for tariffkonsultasjoner og fordeling av tidsluker ikke lenger er oppfylt. Når det gjelder tariffkonsultasjoner, vises det for det første til at de fleste flyvninger innen EU er direkteflyvninger; mindre enn 15% av reisene omfatter ett eller flere flybytter. Interlining benyttes således i praksis svært lite. For det annet kan interlining oppnås ved andre og mindre konkurransebegrensende former for samarbeid mellom flyselskapene, som globale allianser og avtaler om "code-sharing". Denne type samarbeid har vært i sterk utvikling de senere årene. Kommisjonen peker på at billettpriser fastsatt gjennom tariffkonsultasjoner i regi av IATA ofte er vesentlig dyrere enn selskaps-spesifikke billetter eller billetter fastsatt gjennom "code-sharing" eller alliansesamarbeid.

Mht. flyvninger mellom lufthavner i EU og tredjeland, viser Kommisjonen derimot til at interlining benyttes i vesentlig høyere grad her enn innenfor EU; ca. 50% av disse flyvningene innebærer ett eller flere flybytter. Videre vil luftfartsavtaler som kommer til anvendelse på flyvninger med tredjeland ofte hindre inngåelsen av slike bilaterale samarbeidsavtaler mellom flyselskapene som kan gi forbrukerne alternative muligheter til interlining. Gevinstene ved interliningavtaler er derfor antatt å være betydelig større for disse flyvningene. Medlemsstatene er nå i ferd med å endre sine bilaterale luftfartsavtaler. Det vises til at det er nødvendig å sikre kontinuitet mht. luftfartstjenester til tredjeland og å gi medlemsstatene tid til å bringe sine luftfartsavtaler i samsvar med fellesskapsretten. På denne bakgrunn mener Kommisjonen den har tilstrekkelig grunnlag til å fastslå vilkårene for å vedta et gruppeunntak for tariffkonsultasjoner for flyvninger med tredjeland er oppfylt.

Når det gjelder fordeling av tidsluker ved lufthavnene, viser Kommisjonen til at dersom dette samarbeidet er åpent for alle flyselskaper og kriteriene for tildeling av tidsluker er transparente og ikke-diskriminerende, er det ingen grunn til å tvile på at det er i samsvar med konkurransereglene i EF-traktaten. Forordning (EF) nr. 1/2003 fastsetter at unntak etter art. 81 nr. 3 ikke lenger forutsetter forutgående tillatelse fra Kommisjonen, og det er derfor i første omgang opp til foretakene å vurdere hvorvidt vilkårene for unntak er oppfylt. På denne bakgrunn mener Kommisjonen at gruppeunntaket ikke lenger bør opprettholdes.

Merknader

I denne forordningen fastsettes det at det skal gjelde ulike regler for flyvninger innad i EU og for flyvninger mellom EU og tredjeland. Pga. EØS-avtalen skal EØS/EFTA-landene ikke anses som "tredjeland" etter forordningen. For å sikre at gruppeunntaket etter art. 81 nr. 3 EU for trafikk med EU og tredjeland ikke skal gjelde for trafikk mellom EU og EØS EFTA-landene, har Kommisjonen sett det nødvendig å regulere forholdet til disse landene i forordningen.

Forordning (EF) nr. 1459/2006 er vedtatt med hjemmel i forordning (EØF) nr. 3976/87, som gir Kommisjonen hjemmel til å vedta gruppeunntak på luftfartsområdet. Forordning (EØF) nr. 3976/87 er vedtatt med hjemmel i Romatraktaten art. 87 (nå art. 83). Kommisjonsforordning (EØF) nr. 1617/93^[1] er innlemmet i EØS-avtalen, og er gjennomført i norsk rett ved forskrift 4. desember 1992 nr. 964 om materielle konkurranseregler i EØS-avtalen kapittel XIII. Forskriften er gitt med hjemmel i lov 27. november 1992 nr. 110 om konkurranseregler i EØS-avtalen m.v. Unntaket gjaldt kun flyvninger innen EØS, og regulerte ikke flyvninger mellom EØS- og tredjeland. Av artikkel 7 fulgte det at kapittel XIII gjaldt til 30. juni 2005. Innlemmelse av forordning (EF) nr. 1459/2006 i EØS-avtalen innebærer at forskriften må endres.

Sakkyndige instansers merknader

Konkurransetilsynet gjennomførte sommeren 2004 en nasjonal høring i forbindelse med den foreslåtte revisjonen av forordning 1617/93. Det ble ikke ansett nødvendig å gjennomføre noen ny høringsrunde om forslaget til nytt gruppeunntak som Kommisjonen fremla i desember 2005, eller om den vedtatte forordningen.

Avinor AS uttalte i sitt høringssvar at de stiller seg positive til et gruppeunntak som gir grunnlag for interliningavtaler. SAS pekte på at dersom mulighetene til å foreta priskonsultasjoner gjennom IATA opphører, vil dette medføre en ulempe for passasjerene ved at samlet pris for en reise blir høyere samt at mulighetene til gjennomgående bagasjeinnsjekking vil opphøre. Dersom IATA-prisene opphører, vil SAS også tvinges til å redusere antall interliningavtaler til kun å omfatte de avtaler hvor SAS selv har mulighet til å påvirke totalprisen og dermed sin andel av totalinntekten på en billett.

Samferdselsdepartementet påpekte at interliningavtaler er av stor betydning for små flyselskaper som flyr FOT-ruter ("forpliktelse til offentlig tjeneste"). Widerøe, som er heleid av SAS Braathens, det dominerende selskapet i det norske luftfartsmarkedet, opererer i dag majoriteten av disse rutene. Uten tariffkonsultasjoner vil SAS Braathens og Widerøe ha et betydelig konkurransefortrinn ved at de som nettverksoperatør kan tilby én billettpris og gjennomgående bagasjehåndtering for hele reisen, mens andre selskaper som flyr FOT-ruter ikke vil være i stand til å tilby tilsvarende service. Samferdselsdepartementet merker seg imidlertid at Kommisjonen mener at interlining kan oppnås på andre måter enn ved multilaterale tariffkonsultasjoner.

Norske konkurransemyndigheter er enige i at interliningsystemet kan lede til effektivitetsgevinster, men peker samtidig på at systemet med multilaterale tariffkonsultasjoner er egnet til å begrense konkurransen. Den største fordelen ved felles planlegging og samordning i luftfart, er den fleksibilitet som interliningavtaler gir passasjerene. Behovet for tariffkonsultasjoner for å oppnå interlining er imidlertid redusert som følge av utbredelsen av allianser, som kan utgjøre mindre konkurranseskadelige alternativer. Prisene som avtales gjennom interliningavtaler etter IATA tariffkonsultasjoner vil også kunne påvirke prisnivået på selskaps- og allianseunike billetter.

På det norske innriksmarkedet har Norwegian, som opererer ruter i konkurranse med SAS Braathens, spesialisert seg på enkeltstående ruter (punkt-til-punkt trafikk) og har så langt ikke vært interessert i å delta i interliningsystemet. Det er også grunn til å anta at det allianseunike billetttilbudet som SAS Braathens/Widerøe kan tilby vil være billigere enn den fullt fleksible IATA-billetten.

Norske konkurransemyndigheter er enige med Kommisjonen i at det er tvilsomt om kravene i artikkel 81 nr. 3 er oppfylt for så vidt gjelder trafikk mellom lufthavner i EU, og at gruppeunntaket derfor bør opphøre etter en overgangsperiode. Når det gjelder gruppeunntaket for transport mellom EU og tredjeland, er norske konkurransemyndigheter enige i at vilkårene for å vedta et gruppeunntak for disse rutene sannsynligvis er oppfylt. Norske konkurransemyndigheter finner det viktig at tariffkonsultasjonenes betydning for konkurransen vurderes kontinuerlig, og støtter Kommisjonens krav om innsending av data.

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for konkurransesaker, der Fornyings- og administrasjonspartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

Vedlegg XV Statsstøtte

32006 R 1628 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1628/2006 av 24. oktober 2006 om anvendelse av traktatens artikkel 87 og 88 på regional investeringsstøtte

Sammendrag av innhold

Forordningen gjør unntak fra notifikasjonsplikten for regional investeringsstøtte innenfor det geografiske virkeområdet for distriktspolitisk virkemidler slik det er definert for perioden 2007-2013, dersom visse vilkår er oppfylt. Virkeområdet for de distriktspolitiske virkemidlene 2007-2013 ble godkjent av ESA 19. juli 2006. Formålet er å forenkle administrasjonen av de aktuelle støtteformene ved å overlate den direkte kontrollen til det enkelte medlemsland. Unntak fra notifikasjonsplikten er så langt gjort for sysselsettingsstøtte, opplæringsstøtte og støtte til små og mellomstore bedrifter (SMB), derav navnet "gruppeunntak". Medlemsstatene er pålagt kontroll- og rapporteringsplikter ved tildeling av støtte i henhold til forordningene. Forordningene vil i det følgende bli omtalt som "gruppeunntak", da dette er en innarbeidet betegnelse. Forordningen har gyldighet frem til 31. desember 2013. Dersom forordningenes gyldighetstid ikke forlenges etter dette tidspunkt, vil den likevel gjelde i en tilpasningsperiode på seks måneder.

Merknader

Kommisjonen har avholdt to møter i Rådgivende komité. EFTA-landene har deltatt i begge møtene. Norge sendte skriftlige merknader 15. mai 2006 der vi støttet Kommisjonens utkast, og ba om at gruppeunntaket ble vedtatt tidsnok til å bli innlemmet i EØS-avtalen innen utgangen av 2006. Kommisjonen ønsket å ha gruppeunntaket på plass før 1. januar 2007, slik at medlemslandene kan benytte seg av det samtidig med at de nye regionalstøtteretningslinjene trer i kraft og strukturfondperioden 2007-2013 begynner. Etter det må gruppeunntaket inkorporeres i norsk rett via kongelig resolusjon.

Det nye gruppeunntaket for regional investeringsstøtte vil innebære at regional investeringsstøtte ikke lenger behøver å notifiseres til ESA for forhåndsgodkjennelse så lenge vilkårene i forordningen er oppfylt. Imidlertid må støttegiver fylle ut et skjema for gruppeunntak innen 20 dager etter tildeling av støtte, som sendes ESA via Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

Det offentliges adgang til å gi støtte vil i begrenset grad påvirkes som følge av endringene i forordningene. Dette fordi forordningen i all hovedsak viderefører og gjengir innholdet i ESAs ikke-bindende retningslinjer for regional statsstøtte, som i praksis setter rammene for tildeling av statsstøtte på de aktuelle områdene 2007-2013. Forordningen endrer dermed ikke på rammene for tildeling av regional investeringsstøtte.

Forordningen gjennomføres ved inkorporasjon. Gjennomføringen gjøres ved en henvisning til forordningen, uten at selve teksten i forordningen skrives om til norsk rett. Gjennomføringen vil skje ved endring av Forskrift om gjennomføring av EØS-regler om unntak fra notifikasjonsplikt for enkelte former for offentlig støtte.

Forordningens utvidelse av typer støtte som unntas fra notifikasjonsplikten innebærer reduserte administrasjonskostnader i forbindelse med igangsetting av regionale investeringsstøtteordninger. På den annen side medfører de en viss økning i administrasjon for å kontrollere, rapportere og arkivere opplysninger om de berørte støtteordninger.

Sakkyndige instansers merknader

Norske myndigheter er positive til det nye gruppeunntaket. Et eget gruppeunntak for regional investeringsstøtte kan innebære forenklinger i forbindelse med igangsetting av regionale investeringsstøtteordninger. Fornyings- og administrasjonsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet deltok på møtene i Rådgivende komité hhv. 6. april og 26. september 2006.

Vedlegg XXI Statistikk

32006 R 0909 Kommissjonsforordning (EF) nr. 909/2006 av 20. juni 2006 om endring av vedlegg I og II til europaparlaments- og rådsforordning nr. 138/2004 om landbruksregnskaper i Fellesskapet

Sammendrag av innhold

Forordningen knytter seg til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 138/95, som er tatt inn i vedlegg XXI til EØS-avtalen. Den innebærer en endring i vedleggene I og II til nevnte forordning der det legges inn et krav om spesifisering av indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM) på tilsvarende måte som i nasjonalregnskapet. FISIM skal fordeles på brukersektorer og brukernæringer.

Merknader

Statistisk sentralbyrå har i samarbeid med Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning deltatt i drøftingene av forslaget, som er prinsipielt viktig, men har marginal betydning. Det har små økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå og Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning, som finner den relevant og akseptabel.

32006 R 1031 Kommissjonsforordning (EF) nr. 1031/2006 av 4. juli 2006 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 808/2004 om fellesskapsstatistikk over informasjonssamfunnet

Sammendrag av innhold

Forordningen knytter seg til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 808/2004, som er tatt inn i vedlegg XXI til EØS-avtalen. I vedlegg I som omhandler næringslivet, spesifiserer den hvilke variabler det skal innhentes informasjon om, hvilke sektorer av næringslivet som skal dekkes, hvilken referanseperiode som skal brukes, hvilke nedbrytning i forhold til næringsklassifisering, størrelse og region som skal brukes. Videre omtales tidsfrister for levering av tall og dokumentasjon. I vedlegg II som omhandler enkeltpersoner og husholdninger, spesifiserer hvilke variabler som skal dekkes, hvilke husholdninger som skal dekkes, referanseperiode, nedbrytning av tallmaterialet og periodisitet. Endelig omtales frister for levering av tall og dokumentasjon.

Merknader

Statistisk sentralbyrå har deltatt i drøftingene av forslaget. De økonomiske konsekvensene må ses i sammenheng med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 808/2004 som allerede er tatt inn i EØS-avtalen. Kostnadene er ikke vesentlig høyere enn forventet ut fra denne. Forordningen har ingen administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå, som finner den relevant og akseptabel.

32006 R 1104 Kommissjonsforordning (EF) nr. 1104/2006 av 18. juli 2006 om endring av forordning (EF) nr. 831/2002 om gjennomføring av rådsforordning (EF)

nr. 322/97 om fellesskapsstatistikker, med hensyn til tilgang til fortrolige opplysninger for vitenskapelige formål

Sammendrag av innhold

Forordningen innebærer en endring i kommisjonsforordning nr. 831/2002 for iverksetting av rådsforordning nr. 322/97, som begge er tatt inn i vedlegg XXI til EØS-avtalen. Den eneste endringen i forhold til kommisjonsforordning nr. 831/2002 er at en undersøkelse om lønn (structure of earnings survey) tas inn i listen over undersøkelser forskere kan gis adgang til, under de vilkår som ellers er spesifisert i nevnte forordning.

Merknader

Statistisk sentralbyrå har deltatt i drøftingene av forslaget, og har støttet forslaget til utvidelse. Det har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Statistisk Sentralbyrå, som finner den relevant og akseptabel.

Vedlegg XXII Selskapsrett

32006 L 0043 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF av 17. mai 2006 om lovbestemt revisjon av årsregnskaper og konsoliderte regnskaper og om endring av rådsdirektiv 78/660/EØF og 83/349/EØF

Sammendrag av innhold

Direktivet tar sikte på å erstatte eksisterende direktiv om godkjenning av personer med ansvar for lovfestet revisjon av regnskaper (84/253/EØF). Direktivet har til formål å sikre at investorer og andre interessenter kan stole på nøyaktigheten av reviderte regnskaper og å styrke EUs vern mot den type skandaler som nylig fant sted i selskaper som Parmalat og Ahold.

Direktivet viderefører i stor grad eksisterende regler om godkjenning, men blir vesentlig utvidet gjennom krav til registrering, revisjonsutførelsen (herunder bruk av internasjonale regnskapsstandarder), etikk og uavhengighet samt kvalitetssikring og offentlig tilsyn. På denne måten er direktivet ment å klargjøre revisors plikter og fastsette visse etiske prinsipper for å sikre revisors uavhengighet og objektivitet, for eksempel i situasjoner der et revisjonsselskap også yter andre tjenester til revisjonsklienten.

Direktivet fastsetter dessuten tilleggskrav til revisjonsselskaper som reviderer klienter av stor samfunnsmessig betydning i form av informasjonskrav, krav om opprettelse av en revisjonskomité og krav til utskiftning av revisor hvert femte år (eller utskiftning av revisjonsfirmaet hvert syvende år). Direktivet legger videre til rette for samarbeid mellom tilsynsmyndighetene i de respektive EØS-landene og mellom EØS-landene og tredjeland slik som for eksempel USA.

Merknader

Direktivet vil ikke innebære krav om vesentlige endringer i gjeldende revisorlov. Det vil imidlertid være nødvendig med enkelte endringer. Det vil blant annet være nødvendig med lovendringer for å gjennomføre de krav direktivet stiller til nasjonale regler om revisjon av børsnoterte foretak og andre foretak av stor samfunnsmessig betydning og for å gi grunnlag for et krav om å følge internasjonale revisjonsstandarder. Beslutningen i EØS-komiteen vil følgelig måtte tas med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

De nye kravene direktivet stiller til nasjonale regler om revisorer og revisjon, bringer minstekravene i EU mer på linje med de krav som allerede i flere år har vært gjeldende i Norge. Med økende samhandel og etableringer av næringsvirksomhet over landegrensene, er det viktig med styrkede fellesskapsregler på dette området.

Direktivet antas ikke å medføre budsjettmessige konsekvenser eller vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for Kredittilsynet eller andre offentlige myndigheter. Gjennomføringen av EØS-forpliktelsene som svarer til direktivet vil imidlertid på noen punkter ha økonomiske og administrative konsekvenser for næringslivet og revisorene. Krav om revisjon i samsvar med internasjonale revisjonsstandarder kan ventes å medføre at revisjonen må bli mer omfattende. Tilleggskravene for børsnoterte foretak må antas å medføre visse kostnader og behov for endring av rutiner for disse.

Sakkyndige instansers merknader

Kredittilsynet og Finansdepartementet har deltatt i drøftingene i forbindelse med forberedelsene av direktivet, og finner direktivet relevant og akseptabelt.

Protokoll 47 om opphevelse av tekniske hindringer for handel med vin

32006 R 0643 Kommisjonsforordning (EF) nr. 643/2006 av 27. april 2006 om endring av forordning (EF) nr. 1622/2000 om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføring av forordning (EF) nr. 1493/1999 om den felles markedsordning for vin og om innføring av et fellesskapsregelverk for ønologiske behandlings- og framstillingsmåter, og om endring av forordning (EF) nr. 884/2001 om fastsettelse av nærmere regler for bruk av følgedokumenter ved transport av vinprodukter og om registre som skal føres

Sammendrag av innhold

Rettsakten gjelder endring av forordning (EF) nr. 1622/2000 og forordning (EF) nr. 884/2001. Endringene omfatter:

- 1) Tillatelse til ønologiske framgangsmåter er gitt i forordning (EF) nr. 1493/1999, og nærmere bestemmelser om grenseverdier og kriterier er gitt i forordning (EF) nr. 1622/2000. Med bakgrunn i at L-ascorbinsyre og dimetyldicarbonat er blitt tillatt, jfr. forordning (EF) nr. 1493/1999, er det fastsatt grenseverdier og kriterier for anvendelse av L-ascorbinsyre og dimetyldicarbonat. Denne oppdateringen av vedleggene til forordning (EF) nr. 1622/2000 er gitt i vedlegg I og II til forordning (EF) nr. 643/2006.
- 2) Bestemmelser om følgedokumenter og registreringer er gitt i forordning (EF) nr. 884/2001. Registrering omfatter angivelse av visse behandlinger. De særlige kjennetegn for tilsetning av dimetyldicarbonat i vin medfører at bruk av stoffet skal angis i til- og avgangsbøker. Forordning (EF) nr. 643/2006 endrer artikkel 14 nr. 1 i forordning (EF) nr. 884/2001 om hvilke handlinger som skal nevnes i til- og avgangsbøkene.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin.

Sakkyndige instansers merknader

Industri- og andre organisasjoners synspunkter:
Vin- og brennevinleverandørenes forening (VBF), Vinmonopolet og Arcus: Ingen innvendinger. Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten relevant og akseptabel.

